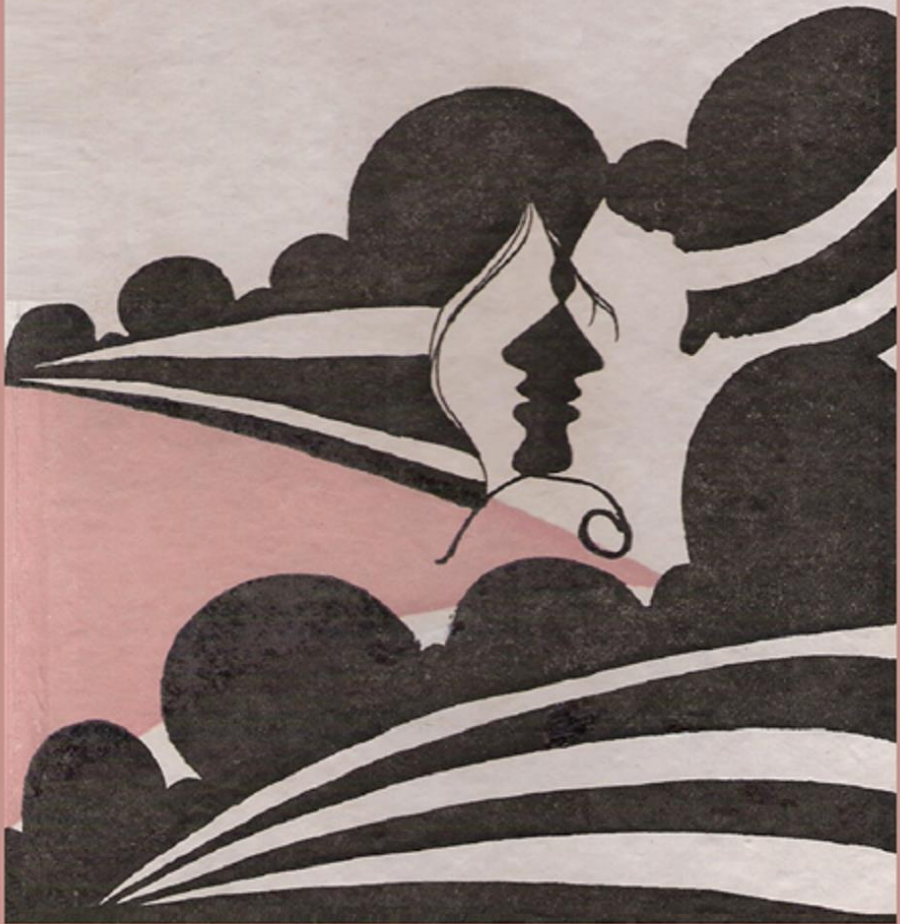

ਸਿਲਾਹ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਧੰਜਲ

ਬਿਖਰੇ ਹਾਰੂਫ਼

(ਖਿੱਲਰੇ ਅੱਖਰ)

ੴ ੴ ੴ ੴ

ਵੋਹ ਹਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਥੇ,
ਜੋ ਦਿਲ ਕੀ ਸਤਹ ਪੇ ਉਭਰ ਗਏ।
ਸਾਂਸੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਵੋਹ ਸਾਥ ਰਹੇ,
ਹਮ ਜਹਾਂ ਗਏ, ਹਮ ਜਿਧਰ ਗਏ।
ਯਿਹ ਗਰਦਸ਼-ਏ-ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੀ,
ਉਲਫ਼ਤ ਕੇ ਮਹਿਕਤੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਮੇਂ,
ਚਾਹਾ ਥਾ, ਸਿਮਟ ਜਾਤੇ ਲੇਕਿਨ,
ਹਮ ਬਿਛੜ ਗਏ, ਵੋਹ ਬਿਖਰ ਗਏ।

ਆਨੰਦ ਕਾ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ।
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਾ
ਆਖਰੀ ਪੜਾਓ
'ਮਿਲਨ'
ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਮੈਂ ਉਮਰ ਭਰ ਨਾ ਪਾ ਸਕਾ
ਅਪਨੀ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਸੇ,
ਉਨ੍ਹੇਂ ਅਸ਼ਆਰ ਕੀ ਪਰਵਾਜ਼ ਸੇ,
ਪਾਨਾ ਚਾਹਾ ਹੈ।

ਇਸੀ ਕਲਮ ਸੇ:

ਮਿਲਨ - ਉਰਦੂ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 1989

ਸੁਚੇਤ ਸੁਪਨੇ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 1989

ਤੁਲਸੀ ਦੇ ਪੱਤਰ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 1992

ਸਤਿਯੰਮ ਸ਼ਿਵਮ ਸੁੰਦਰਮ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 1996

ਨਿਰਪ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 2003

ਕਪਨ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 2009

ਨੇਹਰਾ - ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ - 2010

From the same Author

MILAN - Urdu Poetry - 1989

SUCHET SUPNE - Punjabi Poetry - 1989

TULSI DE PATTAR - Punjabi Poetry - 1992

SATYAM SHIVAM SUNDERAM - Punjabi Poetry - 1996

NIRP - Punjabi Poetry - 2003

KAPAN - Punjabi Poetry - 2009

NEHRA - Punjabi Poetry - 2010

ਉਰਦੂ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ

ਮਿਲਨ

ਲੇਖਕ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਧੰਜਲ

First Edition: 1989

Second Edition: This *.pdf format, January 2018

Web Address: <http://www.dhanjal.com>

E-Mail Address: pritam@dhanjal.com

© ਸਭ ਹੱਕ ਕਰਤਾ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

Cover Design: Preet

Graphics: Pritam S Dhanjal

ਮਿਲਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਕੈਨੇਡਾ

Urdu Poetry

Milan

By: Pritam Singh Dhanjal

First Edition: 1989

Second Edition: This *.pdf format, January 2018

Web Address: <http://www.dhanjal.com>

E-Mail Address: pritam@dhanjal.com

© **The Author**

All rights reserved under International and Pan-American Convention.

No Part of this book may be reproduced in any form or media for commercial use, without the written prior consent of the Author.

Cover Design: Preet

Graphics: Pritam S Dhanjal

Milan Publishers, Canada.

ਬਸੰਤ K ਨਾਮ

*

*

*

*

*

*

ਜਬ ਭੀ ਯਿਹ ਜ਼ਰਦ ਸਾ ਆਂਚਲ ਲੇ ਆਈ ਥੀਂ ਫਿਜ਼ਾਂ,
ਮੇਰੇ ਗੀਤੋਂ ਮੇਂ ਢਲਤਾ ਰਹਾ ਯਾਦੋਂ ਕਾ ਧੂੰਆਂ,
ਆ! ਮੈਂ ਯਿਹ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਗਮਾਤ
ਤੁਝੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੂੰ।

ਤਤਕਰਾ

ਇਸੀ ਕਲਮ ਸੇ
ਜਾਨਕਾਰੀ
ਸਮਰਪਨ
ਮਰਹੂਮ ਵਾਲਦੈਨ
ਰਾਸਤੇ
ਸ਼ੋਅਲਾ ਸ਼ਬਨਮ
ਬਾਲ ਵਿਧਵਾ
ਨੂਰ-ਏ-ਕੁਤਬ
ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ
ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ!
ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ
ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕਾ ਮਰਕਜ਼
ਮਿਲਨ
ਆਗ ਬਰਸਾਈ
ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ
ਸ਼ਾਮ-ਏ-ਨੌ ਸਾਲ
ਈਦ ਕੇ ਦਿਨ
... ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਅਫਸਾਨਾ ਹਮਾਰਾ
ਮਾਂਝੀ ਰੇ!
ਮੈਂ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ
ਮੈਦਾਨ-ਏ-ਜੰਗ ਮੇਂ
ਐ ਖੁਦਾ!
ਹਮ ਕਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ
ਨਈ ਧੁਨ
ਕੌਨ ਜਾਨੇ!
ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ - 1
ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ - 2
ਕਿਸੀ ਨੇ
ਐ ਮੁਸੱਵਰ
ਬਾਤੋਂ
ਅਸ਼ਆਰ
ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ
ਹਮ ਕੈਸੇ ਸਕੂੰ ਪਾਏਂ
ਆਜ ਭੀ ਹੈ
ਫਲਸਫਾ

ਮਰਹੂਮ ਵਾਲਦੈਨ

ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਲੋ! ਗੁਜ਼ਰਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਕੁਛ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤੇ ਥੇ ਮਗਰ, ਹਮ ਬੋਲਨਾ ਭੀ ਨਾ ਜਾਨਤੇ ਥੇ,
ਖਾਨਾ, ਹੈ ਕਿਆ? ਪੀਨਾ, ਹੈ ਕਿਆ? ਇਸ ਬਾਤ ਸੇ ਭੀ ਅਨਜਾਨ ਸੇ ਥੇ,
ਜੀਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਯਿਹ ਸਬ ਬਾਤੋਂ, ਉਨਕਾ ਸਮਝਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਯਿਹ ਬੈਠਨਾ, ਉਠਨਾ ਔਰ ਚਲਨਾ, ਸਬ ਕੁਛ ਸਿਖਲਾਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ,
ਜੇ ਅਪਨੀ ਜੁਬਾਨ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕੇ, ਉਸ ਕੇ ਸਮਝਾਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ,
ਮੇਰੀ ਤੋਤਲੀ ਤਾਤਲੀ 'ਉਂ ਗੂੰ' ਸੇ ਕੁਛ ਬਾਤ ਬਨਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਭਟਕੀ ਹੂਈ ਰਾਹ ਪਿਹ ਚਲਨੇ ਲਗੇ, ਤੇ ਪਿਆਰ ਸੇ ਹਮ ਕੇ ਰੋਕਾ ਭੀ,
ਜਬ ਖੁੱਦਾਰੀ ਕੀ ਹੱਦ ਸੇ ਬੜੇ, ਇਕ ਡਾਂਟ ਸੇ ਹਮ ਕੇ ਟੋਕਾ ਭੀ,
ਅੱਛਾ ਯਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਿਆ ਜਗ ਮੇਂ, ਪਹਿਚਾਨ ਕਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਮੇਰੀ ਦੌਲਤ ਮੇਰੀ ਦੌਲਤ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਸ਼ੁਹਰਤ ਮੇਰੀ ਦੌਲਤ ਹੈ,
ਗ਼ੈਰੋਂ ਕੇ ਅਪਨਾਨੇ ਵਾਲੀ, ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਮੇਰੀ ਦੌਲਤ ਹੈ,
ਜਿਸ ਜਗਹ ਸੇ ਯਿਹ ਦੌਲਤ ਪਾਈ, ਵੇਹ ਖੋਇਆ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਦੁਨੀਆਂਦਾਰੀ ਸੇ ਤੰਗ ਆ ਕਰ, ਦਿਲ ਗ਼ਮ ਸੇ ਅਗਰ ਭਰ ਜਾਏ ਕਭੀ,
ਤਾਰੇ ਭੀ ਖ਼ਲਿਸ਼ ਦੇਂ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ, ਜਬ ਰਾਤ ਕੇ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਏ ਕਭੀ,
ਤੇ ਮੀਠੀ ਸੁਰ ਮੇਂ ਜੋ ਗੂੰਜਾ, ਲੋਰੀ ਕਾ ਤਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਵੇਹ ਅਹਿਲ-ਏ-ਖ਼ੁਲਦ ਕੇ ਮਾਲੀ ਥੇ, ਉਨ੍ਹੋਂ ਬਾਗ਼ ਲਗਾ ਕੇ, ਜਾਨਾ ਥਾ,
ਵੇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਗਾਨੇ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ, ਯਿਹ ਪ੍ਰੀਤ ਭੁਲਾ ਕੇ, ਜਾਨਾ ਥਾ,
ਨਾ ਜਾਨੇ ਕਿਉਂ ਯਿਹ ਰਹਿ ਰਹਿ ਕਰ, ਜਾਨੇ ਕਾ ਬਹਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਅੱਲਾਹ ਕਰੇ! ਬਿਛੜੀ ਰੂਹੋਂ, ਉਸ ਮੁਲਕ-ਏ-ਅਦਮ ਮੇਂ ਸ਼ਾਦ ਰਹੋਂ,
ਹਰ ਤਰਹ ਸੇ ਵੇਹ ਫੂਲੋਂ-ਔਂ-ਫਲੋਂ, ਇਸ ਜਗਹ ਪਿਹ ਭੀ ਆਬਾਦ ਰਹੋਂ,
ਹਮ ਕੇ ਭੀ ਜਹਾਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਭੀ, ਇਕ ਐਸਾ ਠਿਕਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ,
ਇਕ ਪਿਆਰ ਪੁਰਾਨਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਰਾਸਤੇ

ਮੰਜ਼ਿਲ ਕੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਅਨਜਾਨ ਰਾਸਤੇ,
ਤੂ ਖੋ ਨਾ ਜਾਏ ਰਾਹੀ, ਪਹਿਚਾਨ ਰਾਸਤੇ।

ਵੇ ਬਦਨਸੀਬ, ਜਿਸ ਕੋ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕੇ,
ਉਸ ਕੀ ਕਹਾਨੀਓਂ ਕਾ ਅਨਵਾਨ ਰਾਸਤੇ।

ਗੁਰਬਤ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸੇ ਜੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਹਰ ਤਰਫ਼,
ਅਕਸਰ ਵੇਹ ਹੋਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਬਦਨਾਮ ਰਾਸਤੇ।

ਲਾਏਂ ਕਹਾਂ ਸੇ ਹਮ ਕੋ, ਲੇ ਜਾਏਂਗੇ ਕਹਾਂ!
ਹਮ ਸਬ ਕੇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜੋ, ਗੁਮਨਾਮ ਰਾਸਤੇ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਤੋ, ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਦੋਸਤੋ!
ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਭੀੜ ਮੇਂ ਭੀ ਸੁੰਨਸਾਨ ਰਾਸਤੇ।

ਸੁਅਲਾ ਸ਼ਬਨਮ

ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।
ਇਸ ਜਹਾਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ, ਨਾ ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਹਮ ਬਨੇ।

ਜਬ ਕਿਸੀ ਜ਼ਾਲਿਮ ਕੇ ਹਾਥੋਂ ਕੋਈ ਲੁਟ ਕਰ ਰਹਿ ਗਿਆ,
ਜਬ ਕਿਸੀ ਮਜ਼ਲੂਮ ਕਾ ਖ਼ੁੰ, ਪਾਨੀ ਬਨ ਕਰ ਬਹਿ ਗਿਆ।
ਆਦਮ-ਏ-ਅੱਵਾਮ ਕਾ ਨਾਅਰਾ ਬਨੇ, ਪਰਚਮ ਬਨੇ।
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਾਲ ਸੇ, ਵੋਹ ਅਪਨੇ ਘਰ ਭਰਨੇ ਲਗੇ,
ਜਬ ਗ਼ਰੂਰ-ਏ-ਜ਼ੋਰ ਸੇ, ਵੋਹ ਕਤਲ ਭੀ ਕਰਨੇ ਲਗੇ।
ਜ਼ੁਰਮ-ਏ-ਇਨਸਾਂ ਰੋਕਨੇ ਕੋ, ਹਮ ਕਭੀ ਮੁਜਰਮ ਬਨੇ।
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਬੇਕਰਾਂ ਵੁਸਅਤੋਂ ਮੇਂ, ਉਨਕੋ ਦੇਖਾ ਭਟਕਤੇ,
ਬੇਕਸੀ ਕੇ ਦੌਰ ਮੇਂ, ਪਲਕੋਂ ਪਿਹ ਆਂਸੂ ਲਰਜਤੇ,
ਉਨਕੀ ਸੂਨੀ ਰਾਹ ਪਰ, ਹਮਸਫ਼ਰ, ਹਮਦਮ ਬਨੇ,
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਜਬ ਜਵਾਨੀ, ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਸੇ ਪਰੇਸ਼ਾਂ ਹੋ ਗਈ,
ਉਸਕੀ ਹਰ ਉਮੀਦ, ਗ਼ਮ ਕੀ ਤੀਰਗੀ ਮੇਂ ਖੋ ਗਈ।
ਆਸ ਕਾ ਦੀਪਕ ਬਨੇ, ਤਾਰਾ ਬਨੇ, ਪੂਨਮ ਬਨੇ।
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਜਬ ਕੋਈ ਚਾਹਤ ਕੇ ਬਦਲੇ ਦਰਦ ਪਾ ਕਰ ਰਹਿ ਗਿਆ,
ਜਬ ਦਿਲੇ-ਨਾਦਾਨ ਗ਼ਮ ਕੀ ਚੋਟ ਖਾ ਕਰ ਰਹਿ ਗਿਆ,
ਦਰਦ-ਏ-ਦਿਲ ਨਾਸੂਰ ਕੀ ਪੱਟੀ ਬਨੇ, ਮਰਹਮ ਬਨੇ,
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਗੁਲਬਹਾਰੋਂ ਕਾ ਜ਼ਮਾਨਾ ਜਬ ਚਮਨ ਮੇਂ ਆ ਗਿਆ,
ਜਬ ਖ਼ੁਦਾ ਕਾ ਹੁਸਨ, ਔਰਤ ਕੇ ਬਦਨ ਮੇਂ ਆ ਗਿਆ,
ਸ਼ਾਇਰ ਬਨੇ, ਮੁਸੱਵਰ ਬਨੇ, ਕਾਫ਼ਿਰ ਬਨੇ, ਮਹਿਰਮ ਬਨੇ,
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਦੁਨੀਆ-ਏ-ਹੁਸਨ-ਔ-ਇਸ਼ਕ ਪਰ, ‘ਗਰ ਮੁਸੀਬਤ ਆ ਗਈ,
ਜਬ ਸਵਾਲ-ਏ-ਇਸ਼ਕ ਪਰ, ਮਰਨੇ ਕੀ ਨੌਬਤ ਆ ਗਈ,
ਰਾਂਝਾ ਬਨੇ, ਮਜਨੂੰ ਬਨੇ, ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਨੇ, ‘ਪ੍ਰੀਤਮ’ ਬਨੇ,
ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ੋਅਲਾ ਬਨੇ, ਹਮ ਕਭੀ ਸ਼ਬਨਮ ਬਨੇ।

ਬਾਲ ਵਿਧਵਾ

ਸਹੇਲੀ ਕੀ ਸ਼ਾਦੀ ਪਿਹ ਉਸ ਕਾ ਵੋਹ ਆਨਾ,
ਵੋਹ ਹੰਸਨਾ, ਹੰਸਾਨਾ, ਵੋਹ ਦੁਲਹਨ ਸਜਾਨਾ,
ਜਵਾਨੀ ਕੀ ਮਸਤੀ ਮੇਂ ਢੋਲਕ ਪਿਹ ਗਾਨਾ,
ਵੋਹ ਮਾਸੂਮ ਚਿਹਰੇ ਕਾ ਸਭ ਕੋ ਲੁਭਾਨਾ।

ਵੋਹ ਉਸ ਕੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕਾ ਆਲਮ,
ਕਿਸੀ ਕਮ-ਅਕਲ ਕੋ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਾ ਭਾਇਆ,
ਅਪਨਾ ਬੜਾ-ਪਨ ਦਿਖਾਨੇ ਕੀ ਖਾਤਿਰ,
“ਤੂ ਬਾਲ-ਵਿਧਵਾ ਹੈ”, ਉਸ ਕੋ ਜਤਾਇਆ।

“ਤੂ ਸ਼ਾਦੀ ਕੇ ਘਰ ਸੇ ਕਹੀਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ
ਔ ਲੇ ਜਾ, ਮੁਕੱਦਰ ਕੀ ਰੁਸਵਾਈਆਂ ਭੀ,
ਤੇਰੀ ਯਿਹ ਮਨਹੂਸ ਹਸਤੀ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ!
ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ, ਤੇਰੀ ਪਰਛਾਈਆਂ ਭੀ”।

ਹੰਸੀ ਔਰ ਖੁਸ਼ੀ ਸੇ, ਗ਼ਮਗੀਨੀਓਂ ਮੇਂ,
ਬਦਲਤਾ ਹੂਆ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈਂਨੇ,
ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀਓਂ ਕੀ ਚਿੱਤਾਓਂ ਮੇਂ, ਉਸਕਾ
ਜਲਤਾ ਹੂਆ, ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈਂਨੇ।

‘ਸਤਿਯੰਮ ਸ਼ਿਵਮ ਸੁੰਦਰਮ’ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ!
ਇਹ ਸ਼ਾਇਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਕੇ ਕਥਿਤ ਕਾਤਿਲ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਮੰਗੋਤਰ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ,
ਸਤਵੰਤ ਕੇ ਫਾਂਸੀ ਲਗਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਉਸ ਕੀ ਤਸਵੀਰ ਔਰ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਸੇ ਸ਼ਾਦੀ
ਕੀ।

ਨੂਰ-ਏ-ਕੁਤਬ

ਦੋ ਜਿਸਮੋਂ ਕਾ ਮਿਲ ਜਾਨਾ, ਮਹਿਜ਼ ਖਾਨਾ-ਆਬਾਦੀ ਹੈ,
ਰੂਹੋਂ ਸ਼ਾਦਮਾਂ ਹੋਂ ਤੇ ਇਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਦੀ ਹੈ।

ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤੁਮ ਨੇ ਸ਼ਾਦੀ ਇਕ ਤਸਵੀਰ ਸੇ ਕੀ ਹੈ।
ਨੌਜਵਾਨੀ ਕੇ 'ਹਸੀਂ-ਖਵਾਬ' ਕੀ ਤਾਬੀਰ ਸੇ ਕੀ ਹੈ।
ਵੋਹ ਐਸਾ ਜਾਲ, ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਕੀ ਪਰਵਾਜ਼ ਕੋ ਰੋਕੇ,
ਉਸੇ ਜੋ ਕਾਟ ਡਾਲੇ, ਐਸੀ ਇਕ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਸੇ ਕੀ ਹੈ।

ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

ਓ ਚੰਦਾ ਕੀ ਕਿਰਨ! ਤੁਮ ਨੇ, ਅਖ਼ਤਰ-ਏ-ਕੁਤਬ ਅਪਨਾਇਆ,
ਕਿ ਜਿਸ ਪਿਹ ਕੋਈ ਉਜਾਲਾ ਬਨਾ ਹੈ ਮੌਤ ਕਾ ਸਾਇਆ।
ਮਗਰ ਯਿਹ ਵੋਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋ ਢੂੰਢਤੇ ਹੈਂ ਕਾਰਵਾਂ ਵਾਲੇ,
ਇਸੇ, ਸਬ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਹ-ਨੁਮਾ ਪਾਇਆ।

ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

ਜਿਸਮੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨ ਸੇ, ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਨਸਲ ਬੜ੍ਹ ਜਾਏ,
ਜਿਸਮ ਕੀ ਆਰਜ਼ੂ ਕੋ, ਦੋ ਘੜੀ ਰਾਹਤ ਭੀ ਮਿਲ ਪਾਏ।
ਮਗਰ ਯਿਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੋ ਯਾ ਚਾਰ ਪੁਸ਼ਤੋਂ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈਂ,
ਰਫ਼ੀਕ-ਏ-ਈਸਾ ਕੋ ਲੇਕਿਨ, ਕਭੀ ਭੀ ਮੌਤ ਨਾ ਆਏ।

ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

ਤੇਰੇ ਸੁਹਾਗੇ ਕਾ ਪੰਛੀ, ਕਫ਼ਸ ਮੇਂ ਫੜਫੜਾਤਾ ਹੈ,
ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕਾ 'ਦੀਵਾ' ਆਂਧੀਓਂ ਮੇਂ ਟਿਮਟਿਮਾਤਾ ਹੈ,
ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਦੁਆਏਂ ਕਿ ਯਿਹ ਜੋੜੀ ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੀਏ,
ਹਕੀਕਤ ਸੋਚਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਾਂਪ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਤੁਮੇਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੇਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

'ਆਪਨੀ ਹੀ ਸਤਹ' ਪਿਹ ਰਹਿ ਗਈ ਤੇ ਜਾਵਿਦਾਂ ਹੋਗੀ,
ਤੂ ਆਪਨੇ ਜਾਨਸ਼ੀਨੋ ਕੇ ਲੀਏ, ਮਰੀਅਮ ਸਮਾਂ ਹੋਗੀ।
ਅਗਰ ਤੂ ਇਸ ਬੁਲੰਦੀ ਸੇ ਗਿਰੀ, ਤੇ ਬਚ ਨਾ ਪਾਓਗੀ,
ਤੇ ਫਿਰ ਅਜਦਾਦ ਕੇ ਦਾਮਨ ਪਿਹ ਤੁਹਮਤ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾਂ ਹੋਗੀ।

ਤੁਮੇਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ! ਤੁਮੇਂ ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ!!

ਦੋ ਜਿਸਮੋਂ ਕਾ ਮਿਲ ਜਾਨਾ, ਮਹਿਜ਼ ਖਾਨਾ-ਆਬਾਦੀ ਹੈ,
ਰੂਹੋਂ ਸ਼ਾਦਮਾਂ ਹੋਂ ਤੇ ਇਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ

ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਾ ਹਾਸਿਲ ਤੂ।

ਇਕ ਤਮੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਕੇ,
ਇਤਨਾ ਉਂਚਾ ਕਰੂੰ, ਕਿ ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਮੁੜ ਪਿਹ ਨਾਜ਼ ਕਰੇ।
ਮੈਂ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕੀ ਮੁਸੱਰਤ ਕੇ ਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕੂੰ,
ਮੇਰੇ ਹਰ ਰਾਜ਼ ਕੇ ਹਰ ਆਦਮੀ ਹਮਰਾਜ਼ ਕਰੇ।
ਮੇਰੀ ਪੇਚੀਦਾ ਤਮੰਨਾਉਂ ਕੇ ਪਾਨੇ ਕੇ ਲੀਏ,
ਖ਼ੁਸ਼ਨਸੀਬੀ ਸੇ, ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਤੂ।
ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਾ ਹਾਸਿਲ ਤੂ।

ਮੇਰੀ ਅਲਬੇਲੀ ਜਵਾਨੀ ਕੀ ਜੋ ਭੀ ਰਾਹੇਂ ਥੀਂ,
ਉਨ ਪਿਹ ਹਰ ਤਰਹ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਇਆ ਤੁਮਨੇ।
ਜਿਸ ਕਾ ਫਲ ਦੇਖ ਕੇ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸ ਪਿਹ ਨਾਜ਼ ਕਰੇ,
ਐਸਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਾ ਇਕ ਬਾਗ ਲਗਾਇਆ ਤੁਮਨੇ।
ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ! ਮੇਰੇ ਹਮਰਾਜ਼!! ਮੇਰੇ ਹਮਦਮ!!!
ਤਹਿ-ਏ-ਦਿਲ ਸੇ ਹਰ ਦਾਦ ਕੇ ਕਾਬਿਲ ਤੂ,
ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਾ ਹਾਸਿਲ ਤੂ।

ਮੇਰੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਨੇ ਜਬ ਭੀ ਕਭੀ ਠੋਕਰ ਖਾਈ,
ਹਲਾਸ਼ੇਰੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਹੌਸਲਾ ਬੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ,
ਮੇਰੀ ਬੁਝਤੀ ਹੂਈ ਉੱਮੀਦ ਫ਼ਰੋਜ਼ਾਂ ਕਰਕੇ,
ਤੂ ਨੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀਉਂ ਸੇ ਹਰ ਰਾਹ ਜਗਮਗਾਇਆ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਹਯਾਤ ਕੇ ਤਪਤੇ ਹੂਏ ਲਮਹੇਂ ਕੇ ਲੀਏ,
ਪਿਆਰ ਕੀ ਓਸ ਬਨੀ, ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਾ ਬਾਦਲ ਤੂ,
ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਾ ਹਾਸਿਲ ਤੂ।

ਜਿਹ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲਨ, ਇੱਤਫ਼ਾਕੀਆ ਬਾਤ ਨਹੀਂ,
ਨਾ ਜਾਨੇ, ਕਿਤਨੇ ਯੁਗੋਂ ਸੇ ਹੈ ਅਪਨਾ ਸਾਥ ਰਹਾ!
ਤੂ ਹਰ ਜਨਮ ਮੇਂ, ਮੇਰੀ ਆਰਜ਼ੂ ਕਾ ਫੂਲ ਬਨੀ,
ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਦਾਬੀਉਂ ਕੇ ਪੀਛੇ, ਤੇਰਾ ਹਾਥ ਰਹਾ।
ਕਭੀ ਕਭੀ ਮੁੜੇ ਐਸਾ ਭੀ ਗੁਮਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ,
ਮੇਰੀ ਹਮਰਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੈਸੇ ਮੇਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਾ ਹਾਸਿਲ ਤੂ।

ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ!

ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਉਸ ਪਿਹ ਜ਼ੋਰੋਂ ਕੀ ਹੈ ਬਰਸਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਐਸਾ ਤੂਫਾਨ ਕਿ ਦਰਿਆ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਟੂਟੇਂ,
ਨਾ ਜਾਊਂ ਪਾਰ ਤੋ ਜੀਨੇ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਛੂਟੇਂ,
ਕਿਤਨੇ ਸੰਗੀਨ ਹੈਂ ਹਾਲਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਕੋਈ ਵਜੂਦ ਜਲਾਨੇ ਕਾ ਇਕ ਬਹਾਨਾ ਬਨੇ,
ਖੁਦ ਸੇ ਖੁਦ ਕੇ ਛੁਪਾਨੇ ਕਾ ਇਕ ਠਿਕਾਨਾ ਬਨੇ,
ਮਿਲੀ ਅੰਧੇਰੋਂ ਕੀ ਸੌਗਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਲੰਬੀ ਫੁਰਕਤ ਕੀ, ਲੰਬੀ ਹੈ ਦਾਸਤਾਂ ਮੇਰੀ,
ਆਵਾਜ਼ ਰੁਕਤੀ ਹੈ ਔਰ ਖੁਸ਼ਕ ਹੈ ਜੁਬਾਂ ਮੇਰੀ,
ਕਹੀਂ ਛੋਟੀ ਨਾ ਹੋ ਹਯਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਤਮਾਮ ਉਮਰ ਕੇ ਖਵਾਬੋਂ ਕੀ ਦੌਲਤੋਂ ਲੇਕਰ,
ਚਲੇ ਹੈਂ ਜੀਤਨੇ, ਉਲਫਤ ਕੀ ਤਾਕਤੋਂ ਲੇਕਰ,
ਕਹੀਂ ਯਿਹ ਹੋ ਨਾ ਜਾਏਂ ਮਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਜਨੂੰ ਕੀ ਮਾਂਗ ਮੇਂ ਹਮ ਆਜ ਖੂਨ ਭਰ ਦੇਂਗੇ,
ਹਮੇਂ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਹਮ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ ਕੁਛ ਕਰ ਦੇਂਗੇ,
ਆਜ ਬਸ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਜਜ਼ਬਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ,
ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ, ਸਿਆਹ ਰਾਤ, ਖੁਦਾ ਖੈਰ ਕਰੇ।

ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ

ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕੇ ਰਾਸਤੇ ਸੇ ਜਬ ਕੋਈ ਭਟਕ ਜਾਏ,
ਬੇਚੈਨੀਓਂ ਕੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹਰਕਤੋਂ ਨੇ, ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀਂ ਹਮੇਂ,
ਅਬ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹਰ ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।

ਮਰਨੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਆਜ ਮੈਂ ਆਪਨੀ ਕਿਤਾਬ-ਏ-ਅਕਲ,
ਇਕ ਸਰਸਰੀ ਨਿਗਾਹ ਸੇ ਪੜ੍ਹ ਲੂੰ ਤੋ ਫਿਰ ਚਲੂੰ,
ਏਕ ਏਕ ਵਰਕ ਲਿੱਖਾ, ਤਜਰਬਾਤ ਕੀ ਬਿਨਾਹ ਪਿਹ,
ਯਿਹ ਏਕ ਬਾਰ ਜ਼ੋਰ-ਏ-ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਲੂੰ ਤੋ ਫਿਰ ਚਲੂੰ।
ਏਕ ਏਕ ਵਰਕ ਪੀਛੇ ਕੋ ਉਲਟਾ ਤੋ ਯੂੰ ਲਗਾ,
ਸੁਰੰਗ-ਏ-ਅਕਲ ਕੇ ਉਸ ਤਰਫ਼ ਇਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੋ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹਰਕਤੋਂ ਨੇ, ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀਂ ਹਮੇਂ,
ਅਬ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹਰ ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।

ਇਕ ਮੋੜ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਐਸਾ ਭੀ ਦੇਖਾ ਜਬ,
ਸਫਲਤਾ ਕੇ ਪੈਮਾਨੇ ਸੇ ਨਾਪੀ ਥੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ।
ਨਾ-ਕਾਮਯਾਬੀਓਂ ਕੋ ਜ਼ਿੱਲਤ ਸਮਝ ਗਏ,
ਐਸੇ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਨੇ ਛੀਨੀ ਥੀ ਹਰ ਖੁਸ਼ੀ।
ਹਮ ਜ਼ਿੱਲਤ-ਏ-ਹਯਾਤ ਕੇ ਪੰਜੇ ਮੇਂ ਯੂੰ ਫਸੇ,
ਰਾਹ-ਏ-ਨਿਜਾਤ ਅਪਨਾ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤੋ ਹੈ।
ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹਰਕਤੋਂ ਨੇ, ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀਂ ਹਮੇਂ,
ਅਬ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹਰ ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਥੇ, ਹਰ ਇਕ ਖੇਲ ਹੀ ਬਸ ਅਪਨਾ ਕਾਮ ਥਾ,
ਉਸ ਕਾ ਨਤੀਜਾ ਕਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕੀ ਨਾ ਥੀ ਖਬਰ।
ਵੋਹ ਤਿਤਲੀਆਂ ਪਕੜਨਾ, ਉਛਲਨਾ ਔ ਕੂਦਨਾ,
ਜਜ਼ਬਾਤ ਯਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੇ ਦੁੱਖ ਕਾ ਭੀ ਨਾ ਥਾ ਡਰ।
ਯਹੀ ਏਕ ਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ, ਗ਼ਮ-ਏ-ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾ ਥਾ,
'ਅੰਜਾਮ' ਕੇ ਜਹਾਂ ਮੇਂ ਇਕ ਦਰਦ ਹੀ ਤੋ ਹੈ।
ਅਪਨੀ ਹੀ ਹਰਕਤੋਂ ਨੇ ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀਂ ਹਮੇਂ,
ਅਬ ਖੁਸ਼ਕੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹਰ ਨ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।

“ਵੋਹ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਸੇ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਾ ਹੋ।”
ਐ ਮੇਰੀ ਅਕਲ ਤੁਮ ਨੇ ਕਿਉਂ ਯਿਹ ਸਿਖਾ ਦੀਆ?
ਇਕ ਐਸੀ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਸੇ ਬੇਚੈਨੀਆਂ ਮਿਲੀਂ,
ਤੁਝ ਕੋ ਬੜ੍ਹਾਨੇ ਕਾ ਯਿਹ ਤੁਮ ਨੇ ਸਿਲਾ ਦੀਆ।
ਅਪਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੇ, ਨਾ-ਵਾਕਿਫ਼ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਮ,
ਅਪਨੇ ਲੀਏ ਭੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕ ਅਜਨਬੀ ਤੋ ਹੈ।
ਅਪਨੀ ਹੀ ਹਰਕਤੋਂ ਨੇ ਨਾ-ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀਂ ਹਮੇਂ,
ਅਬ ਖੁਸ਼ਕੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹਰ ਨ-ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ ਹੈ।

ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕਾ ਮਰਕਜ਼

ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੌਤ ਕਾ ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਕੋ ਲੇ ਗਿਆ, ਲੇਕਿਨ
ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੋ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਕੋਹਸਾਰੋਂ ਮੇਂ, ਨਦੀਓਂ ਮੇਂ, ਹਸੀਂ ਰੰਗੀਂ ਫਿਜ਼ਾਓਂ ਮੇਂ,
ਬੁਲਬੁਲ ਕੇ ਤਰਾਨੋਂ ਮੇਂ, ਔ ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਕਬਾਓਂ ਮੇਂ,
ਤੁਮੇਂ ਫਿਤਰਤ ਕੇ ਭੋਲੇਪਨ ਸੇ ਮੈਨੇ ਖੇਲਤੇ ਦੇਖਾ,
ਸਹਿਰਾਓਂ ਮੇਂ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਮੇਂ, ਚਮਕਤੀ ਕਹਿਕਸ਼ਾਓਂ ਮੇਂ,

ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੋ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਜ਼ਰੂਰਤ ਥੀ ਅਗਰ ਆਵਾਮ ਕੋ, ਬਾਂਗ-ਏ-ਦਰਾਈ ਕੀ,
ਕਿਸੀ ਬੇਜ਼ਾਰ ਸੁਰ ਕੋ, ਨਗਮਾ-ਏ-ਸ਼ੋਅਲਾ ਸਰਾਈ ਕੀ,
ਜ਼ੋਰ-ਏ-ਖੰਜਰ ਭੀ ਤੌਹੀਦ ਕਾ ਪੈਗਾਮ ਕਹਿ ਡਾਲਾ,
ਅਪਨੇ ਮੁਲਕ-ਔ-ਖਲਕਤ ਕੀ ਐਸੀ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਕੀ।

ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੋ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਗ਼ਰੀਬੋਂ, ਬੇਕਸੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬੋਲੀ ਜੁਬਾਂ ਤੇਰੀ,
ਵਤਨ ਕੇ ਸਰ-ਫ਼ਰੋਸ਼ੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਥੀ, ਤਰਜ਼-ਏ-ਬਯਾਂ ਤੇਰੀ,
ਤੇਰਾ ਰੋਨਾ ਨਹੀਂ, ਰੋਨਾ ਥਾ ਵੋਹ ਸਾਰੇ ਗੁਲਸ਼ਤਾਂ ਕਾ,
ਵੋਹ ਗੁਲ ਥਾ ਤੂ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਹਰ ਗੁਲ ਕੀ ਥੀ ਗੋਯਾ ਖਿਜ਼ਾਂ ਤੇਰੀ।

ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੋ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਵਕਤ ਹੈ ਤੇਜ਼-ਗਾਮੀਂ, ਰੋਂਗਨੇ ਵਾਲੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹੋਗਾ?
ਸਹਿਰਾ-ਏ-ਖ਼ਲਾ ਮੇਂ, ਬਾਗ ਕੇ ਪਾਲੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹੋਗਾ?
ਵੋਹ ਐਸਾ ਰਿਜ਼ਕ, ਜੋ ਇਕ ਜਾਲ ਬਨ ਪ੍ਰਵਾਜ਼ ਕੋ ਰੋਕੇ,
ਉਸੇ ਖਾ ਕਰ, ਕਹੋ ਤੋ ਬਾਸੀ-ਏ-ਜਾਲੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹੋਗਾ?

ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੋ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਸਦਾਕਤ ਕੇ ਲੀਏ, ਇਕ ਤੜਪ ਮਰਨੇ ਕੀ ਜਗਾਈ ਥੀ,
ਅਪਨੇ ਪੈਕਰ-ਏ-ਖਾਕੀ ਮੇਂ, ਐਸੀ ਜਾਂ ਬਨਾਈ ਥੀ,
ਜ਼ਰਾ ਉਲਫਤ, ਜ਼ਰਾ ਹਿੰਮਤ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ੋਕ-ਏ-ਯਕੀਂ ਲੇਕਰ,
ਇਕ ਜੰਨਤ-ਨੁਮਾ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਤੁਮ ਨੇ ਰਾਹ ਸਜਾਈ ਥੀ।
ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੇ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਕਹਾ ਸੱਯਦ ਕੋ, ਮਿਰਜ਼ਾ ਕੋ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਜਾਓ,
ਅਪਨੀ ਏਕਤਾ ਸੇ, ਕੁੱਵਤ-ਏ-ਈਮਾਨ ਹੋ ਜਾਓ,
ਯਹੀ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਹੈ, ਅੱਲਾਹ ਕਾ, ਈਸਾ ਕਾ, ਨਾਨਕ ਕਾ,
ਕਿ ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਸੇ ਬੜ੍ਹਕਰ, ਆਲ੍ਹਾ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਜਾਓ।
ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੇ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਹਮੀਂ ਸੇ ਇਬਤਦਾ ਔਰ ਖਤਮ ਹਰ ਇਕ ਦਾਸਤਾਂ ਹੋਗੀ,
ਅਗਰ ਹਮ ਸੇ ਨਾ ਹੋਗੀ, ਔਰ ਫਿਰ ਜਾਨੇ ਕਹਾਂ ਹੋਗੀ?
ਤੇਰੇ ਦਮ ਸੇ, ਐ ਮੇਰੇ ਹਮ-ਵਤਨ! ਦਾਅਵਾ ਯੇ ਹੈ ਮੇਰਾ,
ਹਮਾਰੀ ਦਾਸਤਾਂ ਕੇ ਬਾਅਦ ਹਰ ਇਕ ਦਾਸਤਾਂ ਹੋਗੀ।
ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੌਤ ਕਾ ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਕੋ ਲੇ ਗਿਆ, ਲੇਕਿਨ
ਤੇਰੇ ਵਜੂਦ ਕੇ ਮਰਕਜ਼ ਕੇ ਮੈਨੇ ਹਰ ਜਗਹ ਪਾਇਆ।

ਮਿਲਨ

ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਜਬ ਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਬਨੀ,
ਜਬ ਸੇ ਇਨਸਾਂ ਬਨਾ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਮਿਲਨ ਰੋਟੀ ਕਾ ਹੋ ਜਾਏ, ਮਿਲਨ ਛੱਪਰ ਕਾ ਹੋ ਜਾਏ,
ਮਿਲਨ ਕਪੜੇ ਕਾ ਹੋ ਜਾਏ, ਮਿਲਨ ਦਿਲਬਰ ਕਾ ਹੋ ਜਾਏ,
ਜਗਾਂ ਪਿਹ ਉਮਰ ਭਰ ਮਿਲਤੇ ਰਹੇਂ, ਤਨ, ਮਨ ਔ ਧਨ ਮੁਝਕੋ,
ਬੜਾ ਹੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ, ਮਿਲਨ ਉਸ ਘਰ ਕਾ ਹੋ ਜਾਏ।

ਸਿਰਫ ਤੇਰੀ ਨਹੀਂ,
ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ,
ਯਿਹ ਤੋ ਸਬ ਕੇ ਚਯਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਇਸ ਮਿਲਨੇ ਮਿਲਾਨੇ ਕੀ ਧੁਨ ਮੇਂ, ਇਨਸਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ,
ਮਜ਼ਲੂਮ, ਲਾਚਾਰ, ਮੁਜਾਹਿਦ ਔਰ ਬੇਬਸ, ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਾਏ ਹੈਂ,
ਕਭੀ ਜ਼ਾਲਿਮ ਬਨ ਕਰ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ, ਲਾਸ਼ੋਂ ਕੇ ਢੇਰ ਲਗਾਏ ਹੈਂ,
ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਸੁਨ ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਕਾਂਪ ਉਠੇਂ, ਵੋਹ ਜ਼ੁਲਮ-ਔ-ਸਿਤਮ ਭੀ ਢਾਏ ਹੈਂ।

ਕਭੀ ਨੇਕ-ਬਖ਼ਤ,
ਕਭੀ ਬਦ-ਬਖ਼ਤ
ਇਨਸਾਂ ਕੇ ਚਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਖਾਨੇ ਕਾ ਮਿਲਨ ਭੀ ਲਾਜ਼ਿਮ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਚਾਹੇ 'ਗਰ ਜੀਨਾ,
ਇਸ ਚੱਕਰ ਮੇਂ, ਇਨਸਾਨੋਂ ਨੇ, ਜ਼ਖ਼ਮੀਂ ਕੀਆ ਧਰਤੀ ਕਾ ਸੀਨਾ।
ਖਾਨੇ-ਕੀ-ਲੱਜ਼ਤ ਕੀ ਖਾਤਿਰ, ਚੀਜ਼ੋਂ ਕੇ ਆਗ ਮੇਂ ਝੋਂਕਾ ਹੈ,
ਮਾਖੋਂ ਸੇ ਸ਼ਹਿਦ ਚੁਰਾਇਆ ਹੈ, ਬਛਰੋਂ ਸੇ ਉਨਕਾ ਹੱਕ ਛੀਨਾ।

ਇਕ ਜੀਵਨ ਕੋ,
ਇਕ ਜੀਵਨ ਸੇ,
ਯਿਹ ਹੈ ਜੀਵਨ-ਕਿਰਨ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਤਹਿਜੀਬ-ਜ਼ਾਫ਼ਤਾ ਜਗ ਵਾਲੇ, ਤਨ ਢਕਨੇ ਪਰ ਜਬ ਆਤੇ ਹੈਂ,
ਰੁੰਈ ਕੀ ਖਿਲੀ ਕਲੀਓਂ ਕੋ ਵੋਹ, ਖੇਤੋਂ ਸੇ ਨੋਚ ਕੇ ਲਾਤੇ ਹੈਂ,
ਰੋਸ਼ਮ ਕੇ ਕੀੜੇ ਕੋ, ਜ਼ਿੰਦਾ, ਉਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਜਲਾਤੇ ਹੈਂ,
ਇਕ ਤਨ ਕੀ ਖਾਲ ਸਜਾਨੇ ਕੋ, ਕਈ ਖਾਲ ਉਤਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। (Fur Coats)

ਕੱਪੜੇ ਕਾ ਮਿਲਨ,
ਐਸਾ ਹੈ ਮਿਲਨ,
ਇਕ ਕੁਚਲੇ-ਬਦਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਛੱਪਰ ਸੇ ਲੇ ਕਰ ਰਾਜ-ਮਹਲ ਤਕ, ਸਬ ਕੀ ਏਕ ਕਹਾਨੀ ਹੈ,
ਯਿਹ ਸ਼ੈਅ ਜੋ ਕਲ ਭੀ ਪਾਈ ਥੀ, ਯਿਹ ਸ਼ੈਅ ਜੋ ਕਲ ਭੀ ਪਾਨੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ਸੇ, ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਾ ਘਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਫਿਰ ਇਸੀ ਕੀ ਛੱਤ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਕਾ ਗੁੰਚਾ ਖਿਲਤਾ ਹੈ।

ਘਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤਬ ਹੀ ਜਾਕਰ, ਇਕ ਘਰ ਵਾਲੇ ਕਹਿਲਾਤੇ ਹੈਂ,
ਘਰ ਕੀ ਹੀ ਚਮਕ ਦਮਕ ਸੇ ਹਮ, ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਇੱਜ਼ਤ ਪਾਤੇ ਹੈਂ।

ਘਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ, ਇਕ ਚੀਜ਼ ਪਿਆਰੀ ਬਨ ਜਾਏ,
ਯਿਹ ਘਰ ਹੀ ਕੁਛ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਲੀਏ, ਇਕ ਚਾਰ-ਦੀਵਾਰੀ ਬਨ ਜਾਏ।

ਇਸ ਕੀ ਚਾਹਤ ਕੀ ਬੁਲੰਦੀ ਸੇ, ਹੋਤੀ ਹੈ ਮਿਰਾਜ-ਏ-ਫਨ ਪੈਦਾ,
ਇਸ ਕੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਸੇ ਹੀ ਤੋ, ਹੋਤੀ ਹੈ ਫ਼ਰੋਗ-ਏ-ਵਤਨ ਪੈਦਾ।

ਘਰ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਨੇ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ, ਇਨਸਾਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਸਹਿਤਾ ਹੈ,
ਇਸ ਕੀ ਤਾਮੀਰ ਮੇਂ, ਇਨਸਾ ਕਾ, ਖੁੰ ਔਰ ਪਸੀਨਾ ਬਹਿਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੀ ਤਾਮੀਰ ਮੇਂ, ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ, ਫਨਕਾਰ ਕਾ ਫਨ ਭੀ ਬਿਕਤਾ ਹੈ,
ਮਜ਼ਦੂਰ ਕੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਕਾ ਤਨ, ਮਨ ਭੀ ਬਿਕਤਾ ਹੈ।

ਕਹਿਨੇ ਕੋ ਤੋ ਅਪਨਾ ਘਰ ਹੀ ਹੈ, ਵੋਹ ਰਾਜ-ਮਹਲ ਯਾ ਛੱਪਰ ਹੈ,
ਵੋਹ ਲੋਗ ਭੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ, ਜਿਨਕੇ ਨਸੀਬੋਂ ਮੇਂ, ਘਰ ਹੈ।

ਕੁਛ ਲੋਗ, ਯਹਾਂ ਸੜਕੋਂ ਪਰ ਹੀ, ਯਿਹ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ,
ਕੁਛ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈਂ, ਮਰ ਕਰ ਭੀ, ਜੋ ਤਾਜ-ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਤੇ ਹੈਂ।

ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਕਿਸੇ, ਯਾ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ, ਯਿਹ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਚਾਹਤ ਹੈ,
ਚਾਹਤ ਕੋ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਕੀ, ਯਿਹ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ।

ਗਰਮੀਂ ਸੇ ਬਚੇਂ,
ਸਰਦੀ ਸੇ ਬਚੇਂ,
ਇਕ ਐਸੇ ਯਤਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ

ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਸਹਿਰਾ ਮੇਂ ਜਲੇ, ਜੋ ਸਦਮਾ-ਏ-ਫੁਰਕਤ ਜਰ ਨਾ ਸਕੇ,
ਵੋਹ ਹੰਸ ਕਰ ਮੌਤ ਸੇ ਖੇਲ ਗਏ, ਪਰ ਤਰਕ-ਏ-ਮੁਹੱਬਤ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ,
ਠੁਕਰਾ ਕੇ ਖੁਦਾ ਕੀ ਹਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਅਪਨਾ ਕੇ ਸਿਤਾਰੇਂ ਕੀ ਗਰਦਿਸ਼,
ਯੂੰ ਪਿਆਰ ਕੇ ਦਰਿਯਾ ਮੇਂ ਕੂਦੇ, ਐਸੇ ਡੂਬੇ ਕਿ ਉਭਰ ਨਾ ਸਕੇ।

ਜਿਸਮੇਂ ਸੇ ਪਰੇ,
ਜਨਮੇਂ ਸੇ ਪਰੇ,
ਇਕ ਸ਼ਾਂਤ-ਅਗਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਮਰਨਾ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਖਾਤਿਰ, ਕਦੀਮੀ ਸਾਡਾ ਕਿੱਤਾ ਹੈ,
ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਾਰਿਆ ਆਪਾ, ਕਿਸੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,
ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਲਈ, ਡਰ ਕੇ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਮੁੜਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ,
ਮਿਲੀ ਨਾ ਏਸ ਪਾਸੇ ਜੇ ਤਾਂ ਪਰਲਾ-ਪਾਰ ਡਿੱਠਾ ਹੈ।

ਲੇਤੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ,
ਦੇਤੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ,
ਐਸੀ ਦਾਰ-ਔ-ਰਸਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਤਸਕੀਂ ਕੇ ਲੀਏ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ, ਹਮ ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਪਾਤੇ ਹੈਂ!
ਇਕ ਐਸਾ ਮਿਲਨ ਭੀ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ, ਕਈ ਮਿਲਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਹਾਏ ਪੈਸਾ! ਹਾਏ ਪੈਸਾ!! ਹਾਏ ਪੈਸਾ!!! ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ
ਉੱਤਰ, ਦੱਖਨ, ਪੂਰਬ, ਪੱਛਮ, ਹਰ ਸੂ ਐਸਾ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈ।

ਪੈਸੇ ਕਾ ਮਿਲਨ ਹੋ ਜਾਏ ਤੋ ਹਮ ਕੋ ਖਾਨਾ ਭੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਪੈਸੇ ਕਾ ਮਿਲਨ ਹੋ ਜਾਏ ਤੋ ਹਮ ਕੋ ਪਾਨਾ ਭੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਪੈਸੇ ਕਾ ਮਿਲਨ ਹੋ ਜਾਏ ਤੋ ਈਮਾਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ,
ਪੱਥਰ ਕੇ ਸਹੀ, ਪਰ ਇਸ ਸੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਇਨਸਾਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ,
ਕਈ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਅਰਮਾਨ ਖਰੀਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਪੈਸੇ ਕੇ ਲੀਏ, ਬਾਜ਼ਾਰੋਂ ਮੇਂ, ਅਬਲਾ ਕੀ ਇਸਮਤ ਬਿਕਤੀ ਹੈ,
ਪੈਸੇ ਕੇ ਲੀਏ ਹੀ ਨਿਰਧਨ ਕੀ, ਗ਼ੈਰਤ ਔਰ ਮਿਹਨਤ ਬਿਕਤੀ ਹੈ।

ਇੱਜ਼ਤ ਭੀ ਇਸ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ, ਸ਼ੁਹਰਤ ਭੀ ਇਸ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ,
ਦੁਨੀਆਂ ਪਿਹ ਹਕੂਮਤ ਕਰਨੇ ਕੀ ਤਾਕਤ ਭੀ ਇਸ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ।

ਪੈਸਾ ਕਿਤਨਾ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਪਰ ਇਸ ਕੀ ਭੂਖ ਨਾ ਜਾਤੀ ਹੈ,
ਇਕ ਪਿਆਸ, ਜੋ ਸਾਗਰ ਭੀ ਪੀ ਲੇ ਫਿਰ ਭੀ ਯਿਹ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਪਾਤੀ ਹੈ।

ਅਪਨੀ ਸਹੂਲਤ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ, ਇਨਸਾਂ ਨੇ ਇਸੇ ਈਜ਼ਾਦ ਕੀਆ,
ਔਰ ਯਿਹ, ਕਿ ਇਸਨੇ ਇਨਸਾਂ ਕੇ ਦਿਲ ਕਾ ਸਕੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕੀਆ।

ਇਸਕਾ ਹੋਨਾ ਭੀ ਹੈ,
ਔਰ ਨਾ-ਹੋਨਾ ਭੀ ਹੈ,
ਇਨਸਾਂ ਕੇ ਪਤਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਮਿਲਨ, ਖ਼ਾਨਾ-ਆਬਾਦ ਹੈ, ਯਾਰੋ!
ਮਿਲਨ, ਵਜ਼ਹ-ਏ-ਸ਼ਾਦ ਹੈ, ਯਾਰੋ!!
ਯੁਗੋਂ ਸੇ, ਵਸਲ ਕੀ ਰਾਹੋਂ ਮੇਂ ਭਟਕੀ ਰੂਹੋਂ ਕੀ,
ਮਿਲਨ, ਮੰਜ਼ਿਲ-ਏ-ਮੁਰਾਦ ਹੈ, ਯਾਰੋ!

ਨਾ ਮਿਟੀ ਹੈ ਕਭੀ,
ਨਾ ਮਿਟੇਗੀ ਕਭੀ,
ਏਕ ਐਸੀ ਲਗਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਹਰ ਦਿਲ ਕੀ ਤਮੰਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੰਤਾਨ ਮਿਲੇ, ਸੰਤਾਨ ਰਹੇ,
ਬੂਝੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਨਾਮ-ਔ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹੇ।
ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਭੀ ਫ਼ੈਲਾਅ ਕੇ ਲੀਏ, ਆਦਮ ਕਾ ਕਰਜ਼ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ,
ਵੇਹ ਬਾਗ-ਏ-ਬਹਿਸ਼ਤਾਂ ਛੀਨਾ ਥਾ, ਬੱਚੋਂ ਕਾ ਬਾਗ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।
ਇਸ ਬਾਗ ਕਾ ਹਰ ਨੰਨ੍ਹਾ ਪੌਦਾ, ਹਰ ਘਰ ਮੇਂ ਰੌਨਕ ਲਾਤਾ ਹੈ,
ਯਿਹ ਖ਼ੁਸ਼ੀਓਂ ਸੇ ਮਹਿਕਾਤਾ ਹੈ, ਰਾਹ-ਏ-ਉਮੀਦ ਸਜਾਤਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਸਬ ਪੌਦੇ, ਆ ਜਾਏ ਖਿਜਾ ਤੋ ਜਲਤੇ ਹੈਂ,
ਮਾਂ ਬਾਪ ਜੋ ਬੂੜੇ ਹੋ ਜਾਏਂ, ਯਿਹ ਔਰ ਭੀ ਫੁਲਤੇ ਫਲਤੇ ਹੈਂ।

ਨਿਰਵੈਰ ਹੈਂ ਯਿਹ, ਭੋਲੇ ਹੈਂ ਯਿਹ, ਸੱਚੇ ਹੈਂ, ਪਿਆਰ ਸਿਖਾਤੇ ਹੈ,
ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ‘ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਰੂਪ’ ਕਹਾਤੇ ਹੈਂ।

ਕੁਛ ਲੋਗ, ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਯਿਹ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇਂ, ਰਾਹੋਂ ਕੀ ਖਾਕ ਭੀ ਛਾਨਤੇ ਹੈਂ,
ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਇਬਾਦਤ-ਗਾਹੋਂ ਮੇਂ, ਵੋਹ ਸੌ ਸੌ ਮੰਨਤ ਮਾਨਤੇ ਹੈ।

ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕੀ ਜੜ,
ਆਦਮੀਅਤ ਕੀ ਜੜ,
ਇਕ ਬੜੇ, ਬਚਪਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਯਿਹ ਮੁਕੱਦਰ ਭੀ ਕਿਤਨਾ ਮੁਝੇ ਅਜੀਬ ਮਿਲਾ,
ਆਗੋਸ਼-ਏ-ਗ਼ੈਰ ਮੇਂ, ਮੁਝਕੋ ਮੇਰਾ ਹਬੀਬ ਮਿਲਾ।

ਤਮਾਮ ਜ਼ੀਨਤੋਂ ਠੁਕਰਾਂ ਕੇ, ਜਿਸ ਕੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕੀ,
ਵੋਹ ਆਸ਼ਨਾ ਭੀ ਹਮੇਂ ਜ਼ੀਨਤ-ਏ-ਰਕੀਬ ਮਿਲਾ।

ਜਿਸੇ, ਹਾਲਾਤ ਕੇ ਤੂਫ਼ਾਂ ਨੇ, ਹਮ ਸੇ ਦੂਰ ਕੀਆ,
ਤਸੱਵਰਾਤ ਮੇਂ ਵੋਹ ਬੇ-ਵਫ਼ਾ ਕਰੀਬ ਮਿਲਾ।

ਮੈਂ ਪਾਸ ਰਹਿ ਕੇ ਭੀ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ,
ਮੁਝੇ ਪਰਵਾਨੇ ਸੇ ਬਦਤਰ, ਮੇਰਾ ਨਸੀਬ ਮਿਲਾ।

ਜਬ ਖ਼ਿਆਲੋਂ ਮੇਂ ਡੂਬ ਜਾਤਾ ਹੂੰ, ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਆਸ ਪਾਸ ਪਾਤਾ ਹੂੰ,
ਅਪਨੀ ਤਨਹਾਈਓਂ ਕੀ ਤਲਖੀਓਂ ਕੋ, ਪਲ ਦੇ ਪਲ ਕੇ ਲੀਏ ਭੁਲਾਤਾ ਹੂੰ।
ਜਬ ਹਕੀਕਤ ਸੇ ਖ਼ਾਬ ਟੂਟੇਂ ਤੋ, ਦੇਰ ਤਕ ਯੂੰ ਹੀ ਤਿਲਮਲਾਤਾ ਹੂੰ,
ਮੇਰੇ ‘ਪ੍ਰੀਤਮ’! ਮੈਂ ਕਿਤਨੀ ਬਾਰ ਤੁਝੇ, ਐਸੇ ਪਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਗੰਵਾਤਾ ਹੂੰ।

ਦੂਰ ਰਹਿ ਕੇ ਭੀ ਪਾਸ,
ਪਾਸ ਰਹਿ ਕੇ ਭੀ ਯਾਸ,
‘ਹਾਲਾਤ-ਏ-ਜ਼ਿਹਨ’ ਕੀ ਕਹਾਨੀ
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਧਰਤੀ ਭਾਗੇ, ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਚੰਦਾ ਭਾਗੇ,
ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਗ੍ਰਹਿ ਭਾਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਫ਼ਲਕ ਪਿਹ ਹਰ ਤਾਰਾ ਭਾਗੇ,
ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਨਦੀਆ ਕਾ ਜਲ ਔਰ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਹਵਾ ਭਾਗੇ,
ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਇਨਸਾਨ ਕੀ ਰੂਹ, ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਹੋ ਕੇ ਜੁਦਾ, ਭਾਗੇ।

ਖਤਮ ਹੋਤੀ ਨਹੀਂ,
ਖਤਮ ਹੋਗੀ ਨਹੀਂ,
ਜ਼ਮੀਂ-ਔਂ-ਗਗਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਮਿਲਨ ਮਨ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਮਿਲਨ ਤਨ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ,
ਮਿਲਨ ਸਬ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਯਿਹ ਇਕ ਕੜਵੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ।
ਮਿਲਨ ਅਨਮੋਲ ਦੌਲਤ ਹੈ, ਮਿਲਨ ਕੁਦਰਤ ਕੀ ਨਿਅਮਤ ਹੈ,
ਮਿਲਨ ਹੋਗਾ ਯਾ ਨਾ ਹੋਗਾ, ਯਿਹ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ।

ਤੜਪਤੀ ਆਰਜ਼ੂ,
ਭਟਕਤੀ ਜੁਸਤਜ਼ੂ,
ਜਿਹਨੋਂ ਕੇ ਥਕਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਖੁਦਾਇਆ! ਯਿਹ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਖੁਦਾਇਆ! ਵੋਹ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਏ,
ਨਹੀਂ ਲਿਖਾ ਮੁਕੱਦਰ ਮੇਂ, ਖੁਦਾਇਆ! ਤੋ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਏ।
ਕੁਛ ਭੀ ਮਿਲਨੇ ਪਿਹ, ਬਸ ਆਰਜ਼ੀ ਸਕੂਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਤਮੰਨਾ ਔਰ ਬੜਤੀ ਹੈ, ਅਗਰ-ਚਿ ਜੋ ਭੀ ਮਿਲ ਜਾਏ।

ਵੋਹ ਐਸਾ ਕੌਨ ਸਾ ਸੁਖ ਹੈ, ਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਹਮ ਕੇ ਚਾਹਤ ਹੈ!
ਮਗਰ ਜੋ ਕੁਛ ਭੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ, ਵੋਹ ਸਬ ਅੱਲ੍ਹਾ ਕੀ ਰਹਿਮਤ ਹੈ।
ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਫ਼ਰਿਆਦ ਹੈ, 'ਉਸ' ਕੀ ਇਬਾਦਤ ਹੈ,
'ਦੁਆ-ਏ-ਮਿਲਨ' ਨਾ ਹੋ ਤੋ, ਖੁਦਾ ਕੀ ਕਿਆ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ?

ਗਰ ਦੁਆ ਹੈ ਯਹਾਂ,
ਤੋ ਖੁਦਾ ਹੈ ਯਹਾਂ,
ਯਿਹ ਖੁਦਾ ਕੇ ਬਨਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ,
ਹਰ ਕਹਾਨੀ, ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਆਗ ਬਰਸਾਈ

ਆਗ ਬਰਸਾਈ ਬਰਫ¹ ਨੇ, ਵਾਦੀਓਂ ਮੇਂ ਚਾਰ-ਸੂ,
ਪਾਨੀ ਬਨ ਕਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ, ਖੌਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਲਹੂ।

ਗਾਓਂ ਕੀ ਗਲੀਓਂ ਪੇ ਕੈਸੇ, ਆ ਕੇ ਦਹਿਸਤ ਛਾ ਗਈ,
ਦਿਲ ਤਲਾਤਮ² ਸੇ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਹਰੇ ਜ਼ਰਦ-ਰੂ।

ਵੋਹ ਤੋ ਖ਼ਜਰ ਕੀ ਜੁਬਾਂ ਸੇ, ਅਮਨ ਕੀ ਬਾਤੋਂ ਕਰੋਂ,
ਮੈਂ ਕਹੂੰ ਕਿ, 'ਹੋ ਰਹੀ ਬਰਬਾਦੀਓਂ ਕੀ ਗੁਫਤਗੂ'।

ਤੂ ਭੀ ਮਿੱਟੀ ਹੈ, ਸਿਤਮਗਰ! ਫਿਰ ਤੇਰਾ ਜਾਦੂ ਕਹਾਂ?
ਨਾ ਨਯਾ ਪੌਦਾ ਉਗਾਏ, ਨਾ ਭਰੇ ਤੂ ਰੰਗ-ਔ-ਬੂ!

ਲੌਟ ਆਓ! ਉਸ ਤਰਫ ਤੋ ਲਾਸ਼ੋਂ ਕੇ ਅੰਬਾਰ ਹੈਂ,
ਵੋਹ ਸਕੂੰ ਨਾ ਪਾ ਸਕੋਗੇ, ਜਿਸ ਕੀ ਤੁਮ ਕੋ ਜੁਸਤਜੂ।

ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੀ ਆਰਜੂ ਕੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੀ ਸਮਝਨਾ,
ਦਿਲ ਕੇ ਅੰਧੇਰੋਂ ਮੇਂ 'ਪ੍ਰੀਤਮ'! ਟਿਮਟਿਮਾਏ ਆਰਜੂ।

-
1. ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲਾ
  2. ਤੁਫਾਨ

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ,
ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ।

ਦੂਰ ਗਗਨ ਸੇ ਨਾਤਾ ਟੂਟਾ,
ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਆਂਕਨ ਛੂਟਾ।
ਮੈਂ ਐਸੇ ਭੂਲਾ ਭਟਕਾ ਹੂੰ,
ਛੋਟੇ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਆ ਫੰਸਾ ਹੂੰ।
ਪਿੰਜਰਾ ਭੀ ਯਿਹ ਕੈਸਾ ਘਰ ਹੈ!
ਪਿੰਜਰਾ ਹੈ ਯਾ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ!!
ਵਕਤ ਕੇ ਸਾਥ ਯਿਹ ਬੜ੍ਹਤਾ ਜਾਏ,
ਤਾ ਕਿ ਮੁਝੇ ਯਿਹ ਖੋਅ ਨਾ ਪਾਏ।
ਯਿਹ ਪਿੰਜਰਾ ਕਿਤਨਾ ਨਾਦਾਂ ਹੈ!
ਇਸ ਮੇਂ ਯਿਹ ਤਾਕਤ ਹੀ ਕਹਾਂ ਹੈ!!
ਯਿਹ ਮੁਝ ਕੋ ਨਾ ਰੋਕ ਸਕੇਗਾ,
ਇਕ ਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਟੂਟੇਗਾ।

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ,
ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ।

ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬੜਾ ਨਿਰਾਲਾ,
ਇਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੌਤ ਕਾ ਪਾਲਾ।
ਪਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਰਵਾਜ਼ ਕਰੂੰ ਮੈਂ,
ਇਸ ਪਿੰਜਰੇ ਸੇ ਨਾ ਡਰੂੰ ਮੈਂ।
ਨਾ ਕੋਈ ਗਰਮੀਂ ਮੁਝੇ ਜਲਾਏ,
ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਦੀ ਮੁਝੇ ਸਤਾਏ।
ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ਆਬ-ਔ-ਦਾਨਾ,
ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਭੇਦ ਨਾ ਜਾਨਾ।

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ,
ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ।

ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ,
ਜੋ ਘਰ ਛੋੜ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਘਰ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਪਿਆਰ ਕਰੇਂ ਨਾ,
ਉਸੇ ਵਾਪਿਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਂ ਨਾ।
ਚੰਦ ਰੋਜ਼ ਕਾ ਯਹਾਂ ਠਿਕਾਨਾ
ਆਖਿਰ ਤੇ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਜਾਨਾ।

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ,
ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ।

ਟੂਟਨੇ ਕੇ ਯਿਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ,
ਵਾਪਿਸ ਜਾਨੇ ਕਾ ਭੀ ਡਰ ਹੈ।
ਜਬ ਭੀ ਬਨੇਗਾ ਵਾਪਿਸ ਜਾਨਾ,
ਅਗਰ ਨਾ ਉਨਹੋਂ ਨੇ ਪਹਿਚਾਨਾ।
ਅਪਨੀ ਇੱਜ਼ਤ ਖੋਅ ਜਾਊਂਗਾ,
ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸਾ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ।
ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਟੂਟ ਜਾਏਗਾ
ਘਰ ਕਾ ਆਂਕਨ ਛੂਟ ਜਾਏਗਾ।
ਮੈਂ ਭੂਲੁੰਗਾ, ਮੈਂ ਭਟਕੁੰਗਾ,
ਛੋਟੇ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਆ ਫੰਸੁੰਗਾ।
ਵਹੀਂ ਪਿਹ ਰਹਿਨਾ ਲੋਚ ਰਹਾ ਹੂੰ,
ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਸੋਚ ਰਹਾ ਹੂੰ।

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਅਨਮੋਲ,
ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਮੇਰੇ ਬੋਲ।

ਸ਼ਾਮ-ਏ-ਨੌ ਸਾਲ ¹

ਆਜ ਕੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਲੀਏ,
ਯਿਹ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਲੀਏ।

ਗੁਜ਼ਸ਼ਤਾ² ਸਾਲ ਮੇਂ ਹਮ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਭੀ ਦੇਖੀ ਹੈ,
ਗੁਜ਼ਸ਼ਤਾ ਸਾਲ ਮੇਂ ਸਦਮਾਤ ਭੀ ਉਠਾਏ ਹੈਂ।
ਗੁਜ਼ਸ਼ਤਾ ਸਾਲ ਕੇ ਬਾਰੇ ਮੇਂ ਆਜ ਕਿਉਂ ਸੋਚੇਂ,
ਗੁਜ਼ਸ਼ਤਾ ਸਾਲ ਕੋ ਹਮ ਪੀਛੇ ਛੋੜ ਆਏ ਹੈਂ।

ਯਿਹ ਜੋ ਆਈ ਹੈ ਕੁਛ ਘੜੀ ਕੇ ਲੀਏ,
ਆਜ ਕੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਲੀਏ।

ਆਜ ਸੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮੇਂ ਰੋਜ਼ ਨਈ,
ਪਿਆਸ ਕੇ ਬਾਅਦ ਪਿਆਸ ਪੈਦਾ ਕਰੇਂ,
ਹਰ ਨਈ ਸੁਬਾਹ ਕੀ ਤਰਹ ਹਮ ਭੀ,
ਆਸ ਕੇ ਬਾਅਦ ਆਸ ਪੈਦਾ ਕਰੇਂ।

ਯਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਲੀਏ,
ਆਜ ਕੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਲੀਏ।

ਖੁਦਾ ਕਰੇ! ਕਿ ਤੇਰੀ ਅੰਜੁਮਨ ਮੇਂ,
ਤਾ-ਹਸ਼ਰ ਰੋਨਕ-ਏ-ਜਮਾਲ ਆਏ,
ਲਾਖ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੀਏ,
ਐਸੀ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਸਾਲ-ਹਾ-ਸਾਲ ਆਏ।

ਸਿਤਾਰੇ ਚਮਕੇਂ ਸਦਾ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੇ ਲੀਏ,
ਆਜ ਕੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਲੀਏ।

---

1. New Year Eve   2. ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ

ਈਦ ਕੇ ਦਿਨ

ਆਜ ਨਾ-ਮੁਮਕਿਨ ਤੁਮਾਰੀ ਦੀਦ ਹੈ,
ਐਸੇ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਯਿਹ ਕਹਿ ਦੂੰ ਈਦ ਹੈ!

ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ਤੁਝ ਸੇ ਇਸ ਉੱਮੀਦ ਸੇ,
ਕਿ ਤੂ ਮੁਝੇ ਜੋ ਕਹਿਨਾ ਚਾਹੇ, ਨਾ ਕਹੇ।
ਨਾ-ਉੱਮੀਦੀ ਕੇ ਮੁਸੱਲਸਲ ਦੌਰ ਮੇਂ,
ਤੇਰੀ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਮੇਂ ਹੀ ਉੱਮੀਦ ਹੈ।

ਆਜ ਬੇਚੈਨੀ ਕੇ ਆਲਮ ਮੇਂ ਕਹੋ,
“ਪਲ ਦੇ ਪਲ ਹੀ ਦਮ ਤੋ ਲੇ ਲੋ ਹਸਰਤੋ”।
ਆਨੇ ਵਾਲੀ ਏਕ ਸਰਕਸ਼ ਦੌੜ ਕੀ,
ਆਜ ਕਾ ਪਲ ਬਾਂਧਤਾ ਤਮਹੀਦ ਹੈ।

ਐਸੇ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਯਿਹ ਕਹਿ ਦੂੰ ਈਦ ਹੈ!
ਆਜ ਨਾ-ਮੁਮਕਿਨ ਤੁਮਾਰੀ ਦੀਦ ਹੈ,

... .. ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਐ ਮੇਰੇ ਵਤਨ! ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਹੁਆ?
ਕੋਈ ਪੁਛ ਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?
ਕਿਆ ਹੈ ਕਤਲ-ਏ-ਆਮ ਕਾ ਸਿਲਸਿਲਾ?
ਕੋਈ ਪੁਛ ਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਜਹਾਂ ਬੁੱਧ ਹੁਆ, ਗਾਂਧੀ ਹੁਆ,
ਕਭੀ 'ਨਾਨਕੋ' ਕੀ ਉੱਠੀ ਸਦਾ,
ਵਹਾਂ ਨਫਰਤੋਂ ਕਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕਿਆ?
ਕੋਈ ਪੁਛ ਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਮਾਨਾ, ਕਿ ਬਿਹਤਰੀ ਵਾਸਤੇ,
ਕੋਈ ਜਾਨ ਲੇ, ਕੋਈ ਜਾਨ ਦੇ,
ਕਿਆ ਯਹੀ ਹੈ ਏਕ ਹੀ ਰਾਸਤਾ?
ਕੋਈ ਪੁਛ ਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਜੋ ਚਿਰਾਗ-ਏ-ਇਲਮ-ਔ-ਤਮੀਜ਼ ਲੇ,
ਤੂ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਕੀ ਰੋਸ਼ਨੀ,
ਵੋਹ ਚਿਰਾਗ ਖੁਦ ਕਿਉਂ ਬੁਝਾ ਦੀਆ?
ਕੋਈ ਪੁਛ ਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਹੂੰ?

ਅਫ਼ਸਾਨਾ ਹਮਾਰਾ

ਸੱਜਨ ਰਹਾ ਹੈ ਜ਼ਮਾਨਾ ਹਮਾਰਾ,
ਦੁਸ਼ਮਨ ਰਹਾ ਹੈ, ਜ਼ਮਾਨਾ ਹਮਾਰਾ।

ਆਤੀ ਰਹੀਂ ਜੈਸੇ ਦਿਲਕਸ਼ ਫ਼ਿਜ਼ਾਏਂ,
ਖਾਤੀ ਰਹੀਂ ਉਨਕੋ ਜ਼ਾਲਿਮ ਖ਼ਿਜ਼ਾਏਂ,
ਬਨ ਕੇ ਬਿਗੜਨਾ, ਬਿਗੜ ਕੇ ਸੰਵਰਨਾ,
ਯੂੰ ਹੀ ਰਹਾ ਹੈ ‘ਫ਼ਸਾਨਾ ਹਮਾਰਾ।

ਅਗਰ ਘਿਰਤੀ ਹੈਂ ਬਦਲੀਆਂ, ਘਿਰ ਹੀ ਜਾਏਂ,
ਅਗਰ ਗਿਰਤੀ ਹੈਂ ਬਿਜਲੀਆਂ, ਗਿਰ ਹੀ ਜਾਏਂ,
ਜਲ ਭੀ ਗਿਆ ਤੋ ਬਨਾ ਲੇਂਗੇ ਫਿਰ ਸੇ,
ਅਕੇਲਾ ਨਹੀਂ ਆਸ਼ਿਆਨਾ ਹਮਾਰਾ।

ਤੂ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਇਤਨਾ ਮਸਰੂਫ਼ ਕਿਉਂ ਹੈ?
ਤੂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਇਤਨਾ ਮਾਯੂਸ ਕਿਉਂ ਹੈ?
ਐ ਪ੍ਰੀਤਮ! ਆ ਦੋ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜੀ ਲੇਂ,
ਮੁਕੰਮਲ ਨਹੀਂ ਯਿਹ ਠਿਕਾਨਾ ਹਮਾਰਾ।

ਮਾਂਝੀ ਰੇ!

ਨਦੀਆ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਪਿਹ ਤਰਨਾ,
ਜੀਨਾ ਯਹੀਂ ਹੈ, ਯਹੀਂ ਮਰਨਾ।
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਅਪਨੀ ਕਿਸਮਤ ਅਪਨੀ ਬਾਹੋਂ, ਤੂ ਸਬ ਕੋ ਸਿਖਲਾਏ।
ਕਿਤਨੇ ਦਿਲੋਂ ਕੋ ਤੂ ਬਿਛੋੜੇ, ਬਿਛੋੜੇ ਦਿਲੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਏ।
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾ-ਖੁਦਾ ਹੈ, ਕਾਮ ਖੁਦਾ ਕਾ ਕਰਨਾ।
ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਕਾ ਬੋਝ ਉਠਾ ਕੇ, ਨਦੀਆ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਪਿਹ ਤਰਨਾ।
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਜੀਵਨ ਕੀ ਇਸ ਛੋਟੀ ਰਾਹ ਪਰ, ਲੰਬੀ ਸਾਂਸ ਸੇ ਗਾਏ।
ਜੀਵਨ ਕਾ ਰਸ ਲੇ ਲੇ ਭਈਆ! ਯਿਹ ਸਬ ਕੋ ਸਮਝਾਏ।
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਉਜੜਤਾ ਦੇਖਾ, ਸਮਝੀ ਪੀੜ ਪਰਾਈ।
ਉਨ ਕੋ ਪਾਰ ਲਗਾਨੇ ਵਾਲੇ, ਅਪਨੀ ਜਾਨ ਗਵਾਈ।
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਤੇਰੀ ਹਿੰਮਤ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੀਖਾ, ਤੂਫ਼ਾਨੋਂ ਸੇ ਡਰਨਾ।
ਕੋਈ ਤੁਮ ਸੇ ਸੀਖ ਲੇ ਭਈਆ! ਡੂਬ ਕੇ ਕੈਸੇ ਉਭਰਨਾ!
ਓ ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !
ਮਾਂਝੀ ਰੇ ... .. !

ਮੈਂ ਪ੍ਰਫੁੱਟਾ ਹੂੰ

ਯਿਹ ਰਿਸ਼ੀਓਂ, ਯਿਹ ਗੁਰੂਓਂ, ਯਿਹ ਪੀਰੋਂ ਕੀ ਧਰਤੀ,
ਜੋ ਤਹਿਜ਼ੀਬੋਂ, ਇਲਮੋਂ ਕਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਰਤੀ।

ਯਿਹ ਧਰਤੀ ਜਹਾਂ ਪਿਹ 'ਕਰਮ' ਪੈਦਾ ਹੂਆ।
ਯਿਹ ਧਰਤੀ ਜਹਾਂ ਪਿਹ 'ਧਰਮ' ਪੈਦਾ ਹੂਆ।

ਇਨਸਾਂ ਕੇ ਇਨਸਾਂ ਬਨਾ ਨਾ ਸਕੀ ਯਿਹ,
ਜਹਾਲਤ ਸੇ ਪੱਲਾ ਛੁੜਾ ਨਾ ਸਕੀ ਯਿਹ।

ਧਰਮ ਕਿਆ! ਜੋ ਲਾਖੋਂ ਕੇ ਨਿਰਧਨ ਬਨਾਏ।
ਅਮੀਰੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਮੇਂ ਦੂਰੀ ਬੜਾਏ।

ਅਮੀਰੋਂ ਕਾ ਇਤਨਾ ਕੀਆ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ,
ਬਨਾਇਆ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਹਰ ਭੋਲਾ-ਭਾਲਾ।

'ਗੋ-ਦਾਨ' ਕੀ ਵੋਹ ਕਹਾਨੀ ਸੁਨੀ ਹੈ?
ਕਭੀ ਵੋਹ 'ਹਰੀਸ਼' ਕੀ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਨੀ ਹੈ?

ਮੈਂਨੇ ਆਜ ਦੇਖੇ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਹੀ ਭਾਈ,
ਫਰਜ਼ ਨੇ ਵੁਹੀ ਇਨਕਲ ਹਾਲਤ ਬਨਾਈ।

ਦਿਨ ਭਰ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਕੇ ਮਾਰੇ,
ਮਰ ਮਰ ਕਰੇਂ ਯਿਹ ਗੁਜ਼ਾਰਾ, ਬੇਚਾਰੇ।

ਬਸ! ਕਾਮ ਕਰਨਾ ਹੀ ਇਨਕਾ ਧਰਮ ਹੈ।
ਜੀਨੇ ਕੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਇਨਕਾ ਧਰਮ ਹੈ।

ਅਗਰ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਏ ਘਰ ਪਿਹ,
ਤੋ ਆਤੀ ਹੈ ਆਫ਼ਤ ਸੀ ਇਕ ਇਨਕੇ ਸਰ ਪਿਹ।

ਪੈਸੋਂ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਯਿਹ ਇੱਜ਼ਤ ਭੀ ਬੇਚੇਂ,
ਯਿਹ ਗ਼ੈਰਤ ਭੀ ਬੇਚੇਂ, ਮੁਹੱਬਤ ਭੀ ਬੇਚੇਂ।

ਲਹੂ ਮੇਂ, ਜਵਾਨੀ ਕਾ ਰੰਗ ਬੇਚਤੇ ਹੈ।
ਯਿਹ ਅਪਨੇ ਹੀ ਜਿਸਮੋਂ ਕੇ ਅੰਗ ਬੇਚਤੇ ਹੈਂ।

ਜੋ ਬਸ ਨਾ ਰਹੇ, ਤੇ ਯਿਹ ਗੁਰਦੋਂ ਕੋ ਬੇਚੇਂ,
ਫਰਜ਼ ਕੇ ਲੀਏ, ਜ਼ਿੰਦਾ-ਮੁਰਦੋਂ ਕੋ ਬੇਚੇਂ।

‘ਹਰੀਸ਼’ ਕਾ ਯਿਹ ਭਾਈ ਧਰਮ ਤੇ ਕਮਾਏ,
ਮਗਰ ਕੋਈ ਯਿਹ ਬਾਤ ਮੁਝ ਕੋ ਬਤਾਏ:

“ਯਿਹ ਧਰਮ-ਔ-ਕਰਮ ਇਨਸਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਹੈ?
ਯਾ ਇਨਸਾਨ ਧਰਮ-ਔ-ਈਮਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਹੈਂ?”

ਕਿਉਂ ਇਨਕੀ ਯਿਹ ਹਾਲਤ ਹੈ? ਮੈਂ ਪੁਛਤਾ ਹੂੰ,
ਕਿਉਂ ਇਤਨੀ ਜਹਾਲਤ ਹੈ? ਮੈਂ ਪੁਛਤਾ ਹੂੰ।

ਇਨਸਾਂ-ਪ੍ਰਸਤ ਹੈਂ ਕੌਮ-ਔ-ਵਤਨ ਕੇ ਸਬ ਝਗੜੇ,
ਇਨਸਾਂ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਹੈ ਕਿਆ! ਸਬ ਕੇ ਯਿਹ ਬਤਾ ਦੇਨਾ।

ਮੈਦਾਨ-ਏ-ਜੰਗ ਮੇਂ

ਜਾਨ ਲੇਨੇ ਯਾ ਦੇਨੇ ਪਿਹ ਉਤਰ ਆਇਆ ਹੂੰ।

ਏਕ ਅਨਜਾਨੀ ਸੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੀਏ,
ਨਾ ਜਾਨੇ ਕੌਨ ਸੀ ਹਸਰਤ ਕੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੀਏ,
ਮੌਤ ਕੀ ਰਾਹ ਪਿਹ, ਇਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੀ ਆਸ ਲੀਏ,
ਬੇਖ਼ੁਦੀ ਮੇਂ, ਨਾ ਜਾਨੇ ਮੈਂ ਕਿਧਰ ਆਇਆ ਹੂੰ,
ਜਾਨ ਲੇਨੇ ਯਾ ਦੇਨੇ ਪਿਹ ਉਤਰ ਆਇਆ ਹੂੰ।

ਨਾ ਜਾਨੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਜਨੂੰਨ ਕਾ ਮਕਸਦ ਕਿਆ ਹੈ!
ਨਾ ਜਾਨੇ ਬਹਿਤੇ ਹੂਏ ਖ਼ੂਨ ਕਾ ਮਕਸਦ ਕਿਆ ਹੈ!
ਯਹਾਂ ਲਾਸ਼ੋਂ ਕੇ ਅੰਬਾਰ ਤਲੇ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਕਹਾਂ!
ਇਤਨੀ ਸੀ ਬਾਤ ਸੇ ਭੀ ਬੇਖ਼ਬਰ ਆਇਆ ਹੂੰ,
ਜਾਨ ਲੇਨੇ ਯਾ ਦੇਨੇ ਪਿਹ ਉਤਰ ਆਇਆ ਹੂੰ।

ਕਿਸੀ ਕੀ ਮੌਤ ਪਿਹ ਹੰਸਨਾ, ਭੀ ਕਿਆ ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ ਹੈ?
ਕਿਸੀ ਸੇ ਹਾਰ ਕੇ ਹੰਸਨਾ, ਭੀ ਕਿਆ ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ ਹੈ?
ਜੋ ਅਪਨੀ ਜਾਨ ਹੀ ਦੇ ਦੇ, ਉਸ ਕੀ ਹਾਰ ਕਹਾਂ!
ਇਨ ਸਵਾਲਾਤ ਸੇ, ਹੋ ਚਾਕ-ਜਿਗਰ ਆਇਆ ਹੂੰ,
ਜਾਨ ਲੇਨੇ ਯਾ ਦੇਨੇ ਪਿਹ ਉਤਰ ਆਇਆ ਹੂੰ।

ਜਬ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬੇਜ਼ਾਰ ਸੁਨਤਾ ਹੂੰ, ਖਾਬ-ਏ-ਦੌਰ-ਏ-ਬਹਾਰ ਬੁਨਤਾ ਹੂੰ,
ਚਾਹੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਖਿਲਾ ਸਕੂੰ ਨਾ ਸਕੂੰ, ਇਸ ਕੀ ਰਾਹੋਂ ਸੇ ਖਾਰ ਚੁਨਤਾ ਹੂੰ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਐ ਖੁਦਾ!

ਵੋਹ ਰਾਸਤੇ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਬਾਰਗਾਹ ਕੇ ਆਤੇ ਹੈ,
ਉਨਕੇ ਰਾਹੀ ਤੋ ਅਕਸਰ ਹੀ ਭੁਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ,
ਟਹਿਕਤੇ ਗੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੀ ਖਾਤਿਰ,
ਲੋਗੋਂ ਕੇ ਸਰ ਭੀ ਵੋਹ ਕਾਟ ਕਰ ਲੇ ਆਤੇ ਹੈਂ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪਿਹ, ਦੁਨੀਆਂ ਮੇ ਹਾਹਾਕਾਰੀ ਹੈ,
ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪਿਹ, ਵਹਿਸ਼ਤ ਕਾ ਚਲਨ ਜਾਰੀ ਹੈ,
ਤੂ ਹਕੀਕਤ ਮੇਂ ਜੋ ਹੋਤਾ ਤੋ ਖਬਰੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ!
ਤੇਰਾ ਤਖ਼ਯੁਲ ਹੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਪਿਹ ਭਾਰੀ ਹੈ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਤੇਰੇ, ਯਿਹ ਦੀਨ ਕੇ ਰਹਿਬਰ, ਹਮੇਂ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਂ,
ਯਹੀ ਹੈਂ ਵੋਹ, ਜੋ ਹਮੇਂ ਤੁਮਸੇ ਔਰ ਦੂਰ ਕਰੇਂ,
ਯੇ ਖੁਦ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਕੇ ਮਹਿਲੋਂ ਮੇਂ ਰਹੇਂ ਮਗਰ ਫਿਰ ਭੀ,
ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਦਿਲੋਂ ਕੋ, ਯਿਹ ਚਕਨਾਚੂਰ ਕਰੇਂ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਹਮ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕੀ ਮੁਸੱਰਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ,
ਔਰ ਯਿਹ ਹੈਂ, ਕਿ ਸ਼ਹਾਦਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ,
ਅਭੀ ਤਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਮਸਲੇ ਤੋ ਹੱਲ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ,
ਮਗਰ ਯਿਹ, ਮਰਨੇ ਕੇ ਬਾਅਦ ਜੰਨਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪਿਹ, ਜਿਸਮੋਂ ਪਿਹ ਕਿਤਨੇ ਜ਼ਖਮ ਹੂਏ,
ਤੂ ਯਿਹ ਤੋ ਸੋਚ ਜ਼ਰਾ।
ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪਿਹ, ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜਿਸਮ ਖ਼ਤਮ ਹੂਏ,
ਤੂ ਯਿਹ ਤੋ ਸੋਚ ਜ਼ਰਾ।

ਮਗਰ ਐ ਖੁਦਾ!

ਕਿਸੀ ਕੇ ਤਨ ਕਾ ਦਰਦ ਕਿਆ ਹੈ? ਯਿਹ ਤੂ ਕਿਆ ਜਾਨੇ!
ਕਿ ਤੇਰਾ ਤਨ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਦਰਦ ਕਿਆ ਹੈ! ਯਿਹ ਤੂ ਕਿਆ ਜਾਨੇ!!
ਕਿ ਤੇਰਾ ਮਨ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਵੋਹ, ਜਿਸ ਕਾ ਭਾਈ ਉਸਕੇ ਸਾਮਨੇ ਤੜਪ ਕੇ ਮਰਾ,
ਤੂ ਵੋਹ ਬਹਿਨ ਹੀ ਨਹੀਂ।
ਵੋਹ, ਜਿਸਕੀ ਮਾਂਗ ਕੋ ਸੰਪੂਰ ਨਹੀਂ ਰਾਖ ਮਿਲੀ,
ਤੂ ਵੋਹ ਦੁਲਹਨ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਐ ਖੁਦਾ! ਗੁਜ਼ਾਰਿਸ਼ ਹੈ!!

ਕਭੀ ਵਾਈਜ਼ ਕੋ ਭੀ ਕੁਛ ਰੋਜ਼, ਤੂ ਇਨਸਾਨ ਬਨਾ ਦੇ,
ਕਭੀ ਇਨਕੀ ਭੀ ਸੋਈ ਹੂਈ ਰਾਤੋਂ ਕੋ ਜਗਾ ਦੇ,
ਤਾ ਕਿ ਜਾਨ ਸਕੇਂ, ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਦਰਦ ਕਿਆ ਸ਼ੈਅ ਹੈ,
ਜਿਸੇ ਯਿਹ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕੇਂ, ਐਸਾ ਇਕ ਦਰਦ ਲਗਾ ਦੇ।

ਐ ਖੁਦਾ!

ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ, ਕਿ ਤੁਝੇ ਭੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਇਨਕੀ,
ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਰਤ ਭੀ ਤਬੀ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਹਰਤ ਹੈ ਇਨਕੀ,
ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਕੇ ਤੋ, ਯਿਹ, ਕਾਫ਼ਿਰ ਹੀ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਹੈਂ,
ਪੱਲਾ ਛੁੜਾਨੇ ਕੀ, ਪੁਰਾਨੀ ਯਿਹ ਆਦਤ ਹੈ ਇਨਕੀ।

ਐ ਖੁਦਾ!

‘ਗਰ ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ ਹੈ, ਤੋ ਅਹਿਸਾਸ-ਏ-ਦਰਦ ਇਨ ਮੇਂ ਭਰ ਦੇ,
ਵਰਨਾ, ਹਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਕੋ ਤੁਮ ਆਜ ਸੇ ਕਾਫ਼ਿਰ ਕਰ ਦੇ।

ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ

(ਫ਼ਾਂਸੀ ਕੇ ਏਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ)

ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ, ਨਾ ਜਾਨੇ ਕਹਾਂ ਹੋਂਗੇ,
ਪਰ ਵਕਤ ਕੇ ਦਾਮਨ ਪਿਹ, ਅਪਨੇ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾਂ ਹੋਂਗੇ।

ਜੀਵਨ ਤੋ ਪਹੇਲੀ ਹੈ, ਕਿਸ ਨੇ ਇਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ!
ਹਮ ਇਨਸਾਂ-ਪ੍ਰਸਤੋਂ ਕਾ, ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਠਿਕਾਨਾ ਹੈ!
ਵਹਿਸ਼ਤ ਕੇ ਤੂਫ਼ਾਨੋਂ ਮੇਂ,
ਸਾਹਿਲ ਕੇ ਰਵਾਂ ਹੋਂਗੇ।
ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ।

ਜਬ ਕੋਈ ਜ਼ਮਾਨੇ ਮੇਂ, ਹੱਕ ਇਨਸਾਂ ਕਾ ਮਾਰੇਗਾ,
ਜਬ ਅਪਨੀ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਕੋ, ਇਨਸਾਫ਼ ਪੁਕਾਰੇਗਾ।
ਸੁਅਲੋਂ ਕੀ ਤਰਹ ਭੜਕੇ,
ਹਰ ਦਿਲ ਕੀ ਜੁਬਾਂ ਹੋਂਗੇ।
ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ।

ਹਮ ਖੂਨ ਸੇ ਸੀਚੋਂਗੇ, ਉੱਮੀਦ ਕੇ ਗੁਲਸ਼ਨ ਕੋ,
ਇਕ ਆਸ ਨਈ ਦੇਂਗੇ, ਸਹਿਮੇਂ ਹੂਏ ਬਚਪਨ ਕੋ।
ਹਮ ਇਨ ਕੀ ਮੁਸੱਰਤ ਕੇ
ਪੀਛੇ ਹੀ ਨਿਹਾਂ ਹੋਂਗੇ।
ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ।

ਉਸ ਜੀਨੇ ਕਾ ਕਿਆ ਕਹਿਨਾ! ਜੋ ਦਾਗ ਮਿਟਾ ਜਾਏ।
ਉਸ ਮਰਨੇ ਕਾ ਕਿਆ ਕਹਿਨਾ! ਜੋ ਅਮਰ ਬਨਾ ਜਾਏ।
ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਰਹੇਂ ਨਾ ਰਹੇਂ,
ਕਿੱਸੇਂ ਮੇਂ ਬਯਾਂ ਹੋਂਗੇ।
ਹਮ ਕੱਲ ਨਾ ਯਹਾਂ ਹੋਂਗੇ।

ਨਈ ਧੁਨ

ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਪਿਆਰ ਜੋ ਸਿਖਲਾਏ, ਵੋਹ ਹੀ ਸਾਜ਼ ਪਿਆਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਬੰਦ ਕਰ ਯਿਹ ਸਾਜ਼ ਅਪਨੇ, ਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਛ ਸੁਨ ਸਕੂੰ,
ਜੰਗ-ਜੂ ਰਾਤੋਂ ਮੇਂ ਉਜਲੇ ਦਿਨ ਕੇ ਸਪਨੇ ਬੁਨ ਸਕੂੰ।
ਮੇਰੀ ਰਾਤੋਂ ਕੇ ਤੋ ਅਬ ਸੁਬਹ ਕਾ ਤਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਜੰਗ ਕੀ ਧੁਨ ਕੇ ਤਲੇ, ਚਰਖੇ ਕੀ ਗੂੰਜੇਂ ਖੋ ਗਈਂ।
ਕਿਤਨੀ ਬਿਰਹਨ ਕੋਇਲੇਂ ਭੀ, ਰੋਤੇ ਰੋਤੇ ਸੋ ਗਈਂ।
ਧੁਨ, ਜੋ ਸਬ ਕੁਛ ਛੀਨ ਲੇ, ਨਹੀਂ ਅਬ ਦੁਬਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਜੰਗ ਕੀ ਧੁਨ ਸੁਨਤੇ ਸੁਨਤੇ, ਕਬ ਸੇ ਉਕਤਾਇਆ ਹੂੰ ਮੈਂ।
‘ਮੌਤ ਕੀ ਆਵਾਜ਼’ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੇਂ ਕੁਛ ਲਾਇਆ ਹੂੰ ਮੈਂ।
ਇਸ ਨਈ ਧੁਨ ਕੇ ਲੀਏ, ਮੁਝੇ ਏਕ-ਤਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਸੁਨ! ਵੋਹ ਬੂੰਦੇਂ ਓਸ ਕੀ ਲੇਕਰ ਕੋਈ ਟਪਕਾ ਰਹਾ।
ਗੀਤ, ਹਵਾਓਂ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਔਰ ਸੁਨਤਾ ਜਾ ਰਹਾ।
ਦੇਖਨੇ ਸੁਨਨੇ ਕੋ, ਮੁਝ ਕੋ ਯਿਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਦੇਖ! ਵੋਹ ਝਾੜੀ ਮੇਂ ਛੁਪ ਕਰ, ਫੂਲ ਹੈ ਮੁਸਕਾ ਰਹਾ।
ਏਕ ਆਸ਼ਿਕ ਸੇ ਭੀ ਮੀਠੇ ਗੀਤ, ਭੰਵਰਾ ਗਾ ਰਹਾ।
ਲਗਤਾ ਹੈ, ਭੰਵਰੇ ਕੋ ਭੀ, ਕੋਈ ਹੂੰਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਦੂਰ ਕਰ ਦੋ, ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਬੈਂਡ ਕੀ ਪਰਛਾਈਆਂ।
ਆਜ਼ ਬਜਨੇ ਦੋ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ, ਹਰ ਤਰਫ਼ ਸ਼ਹਿਨਾਈਆਂ।
ਆਨੇ ਵਾਲੇ ਕੱਲ ਕੋ ਭੀ, ਕੁਛ ਤੋ ਹਮਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।
ਨਾ ਦਮਾਮਾ ਚਾਹੀਏ, ਨਾ ਹੀ ਨਗਾਰਾ ਚਾਹੀਏ।

ਕੌਨ ਜਾਨੇ!

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਆਜ ਪਹਿਲੀ ਬਾਰ ਮਿਲ ਕੇ ਐਸਾ ਲਗਤਾ ਹੈ,
ਜੈਸੇ ਸਦੀਓਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ।
ਵਰਨਾ ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਕਿਸ ਕੋ ਇਤਨੀ ਫੁਰਸਤ ਹੈ!
ਕੌਨ ਸਬ ਕੁਛ ਭੂਲ ਕਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ!

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਜਾਨਾ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ਚਿਹਰਾ, ਵੇਹ ਹੀ ਆਦਤ ਹੈ,
ਜੋ ਦਿਲੋਂ ਕੋ ਮੋਹ ਲੇ, ਐਸੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਹੈ।
ਆਰਜੂਓਂ ਕੀ ਹੈ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਤੇਰੇ ਦਾਮਨ ਮੇਂ,
ਵੇਹ, ਜੋ ਖੁਦ ਕੋ ਹੀ ਭੁਲਾ ਦੇ, ਐਸੀ ਉਲਫਤ ਹੈ।

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਯਾਦ ਆਤਾ ਹੈ, ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਬਾਂਸੁਰੀ ਸੁਨ ਕਰ,
ਮੈਂ ਦੀਵਾਨੀ, ਨਾਚ ਉੱਠੀ ਥੀ ਤੇਰੀ ਧੁਨ ਪਰ।
ਮਹਿਕ ਉੱਠੇ ਹੈਂ, ਕਭੀ ਜੋ ਮੈਂਨੋਂ ਰੱਖੇ ਥੇ,
ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਲੀਏ ਯਿਹ ਫੂਲ ਚੁਨ ਚੁਨ ਕਰ।

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਖ਼ਾਬ ਕਾ ਹਰ ਪਲ ਸਜਾਇਆ ਹੈ,
ਜਿਸ ਸੇ ਦਿਲ ਲੇ ਕੇ ਤਬੱਸੁਮ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਹੈ।
ਜਿਸ ਕੀ ਚਾਹਤ, ਉਮਰ ਭਰ ਕੀ ਜੁਸਤਜੂ ਹੀ ਥੀ,
ਤੁਝ ਕੋ ਪਾ ਕਰ, ਲਗਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਆਜ ਅਪਨੇ ਸਾਮਨੇ, ਗੁਜ਼ਰੇ ਜ਼ਮਾਨੇਂ ਹੈਂ,
ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਕੀਏ ਹੂਏ ਵਾਅਦੇ ਨਿਭਾਨੇਂ ਹੈਂ,
ਜਾਨੇ ਕਿਉਂ ਹਰ ਸ਼ੈਅ ਯਹਾਂ ਪਿਹ ਅਜਨਬੀ ਸੀ ਹੈ!
ਵਕਤ ਆਗੇ ਹੈ ਕਿ ਯਾ ਹਮ ਤੁਮ ਪੁਰਾਨੇ ਹੈਂ?

ਕੌਨ ਜਾਨੇ! ਅਪਨਾ ਬੰਧਨ ਕਿਸ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ!

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ - 1

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਨਾ ਹੀਰੋਂ ਕੀ ਤਮੰਨਾਂ ਹੈ, ਨਾ ਦੌਲਤ ਕੀ ਤਮੰਨਾਂ ਹੈ,
ਮੁਝੇ ਤੋ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਮ ਸੇ ਇਕ ਮੁਹੱਬਤ ਕੀ ਤਮੰਨਾਂ ਹੈ,
ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਦੇ, “ਹਮ ਤੁਮ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਦੁਨੀਆਂ ਬਸਾਏਂਗੇ।”
ਮੁਝੇ, ਉਸ ਬਸਨੇ ਵਾਲੀ ਅਪਨੀ ਜੰਨਤ ਕੀ ਤਮੰਨਾਂ ਹੈ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਤੁਮ, ਚਿਹਰੇ ਸੇ ਜੁਲਫ਼ੇ ਹਟਾ ਦੇਨਾਂ,
ਮੇਰੀ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਆਂਖੋਂ ਡਾਲ ਕਰ, ਬਸ ਮੁਸਕਰਾ ਦੇਨਾਂ,
ਮੈਂ ਜਬ ਉਂਚਾਈਓਂ ਪਿਹ ਚੜ੍ਹਨਾਂ ਚਾਹੂੰ, ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂ,
ਤੋ ਅਪਨੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਸੇ, ਮੁਝੇ ਤੁਮ ਆਸਰਾ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਸੜਕ ਕੇ ਪਾਰ ਜਬ ਜਾਏਂ, ਤੋ ਅਪਨਾ ਹਾਥ ਦੇ ਦੇਨਾਂ,
ਮੁਝੇ ਤੁਮ ਅਪਨਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕੀ ਸੌਗਾਤ ਦੇ ਦੇਨਾਂ
ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਅੰਧੇਰੋਂ ਮੇਂ, ਕਹੀਂ ਤਨਹਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਉਂ,
ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਕੀ ਰਾਹੋਂ ਪਿਹ, ਮੁਝੇ ਤੁਮ ਸਾਥ ਦੇ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਆਂਸੂ ਨਿਕਲ ਆਏਂ ਤੋ ਯਿਹ ਦਾਮਨ ਬਿਛਾ ਦੇਨਾਂ,
ਕਭੀ ਯਿਹ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਪਾਓ ਤੋ ਦਿਲ ਸੇ ਨਾ ਭੁਲਾ ਦੇਨਾਂ,
ਹਮਾਰੇ ਬੀਚ ਕੀ ਰਾਹੋਂ, ਅਗਰ ਸਬ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਂ,
ਤੋ ਫਿਰ ਦੂਰ ਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਜ਼ਰਾ ਸਾ ਮੁਸਕਰਾ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਂ ਯਾਦ ਕਰ ਲੇਨਾ, ਗ਼ਮੀਂ ਮੇਂ ਗ਼ਮ ਸੁਨਾ ਦੇਨਾਂ,
ਐ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ! ਅਪਨੀ ਦੋਸਤੀ ਕਾ ਯਿਹ ਸਿਲਾ ਦੇਨਾਂ,
ਮੈਂ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਦੁਆਏਂ, ਤੁਮ ਕੋ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੀ ਮਿਲੋਂ, ਲੇਕਿਨ
ਅਗਰ ਮੈਂ ਮਰ ਗਈ ਤੋ ਏਕ ਦੋ ਆਂਸੂ ਬਹਾ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤਾਂ - 2

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤਾਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਮੁਝੇ ਸਾਥੀ ਬਨਾ ਲੇਨਾਂ, ਮੁਝੇ ਅਪਨਾ ਬਨਾ ਲੇਨਾਂ
ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਪਾਸ ਲੇ ਆਏ, ਵੁਹੀ ਸਪਨਾਂ ਬਨਾ ਲੇਨਾਂ,
ਮੈਂ ਤੁਮਸੇ ਉਮਰ ਭਰ ਇਕ-ਸਾਥ ਰਹਿਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਪੂਛੂੰ,
ਤੋ ਥੋੜਾ ਮੁਸਕਰਾ ਕਰ, ਤੁਮ ਜ਼ਰਾ ਨਜ਼ਰੋਂ ਝੁਕਾ ਲੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤਾਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਹਮਾਰੇ ਗੁਲਸਤਾਂ ਪਿਹ, ਏਕ 'ਮਾਲੀ ਕੀ ਨਜ਼ਰ' ਦੇਨਾਂ,
ਮੇਰੀ ਤਸਵੀਰ-ਏ-ਹਸਤੀ ਮੇਂ ਸੁਨਹਿਰਾ ਰੰਗ ਭਰ ਦੇਨਾਂ,
ਮੈਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਿਤਨਾ ਭੀ ਅੱਛੀ ਤਰਹ ਤੱਯਾਰ ਹੋ ਜਾਊਂ,
ਮੇਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਯਾ ਟਾਈ ਕੋ ਥੋੜਾ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤਾਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਬੱਚੋਂ ਕੀ ਮਾਂ ਹੋ ਕਰ, ਉਨ੍ਹੋਂ ਜੀਨਾਂ ਸਿਖਾ ਦੇਨਾਂ,
ਹਮਾਰੀ ਛੋਟੀ ਸੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਇਕ ਜੰਨਤ ਬਨਾ ਦੇਨਾਂ,
ਮੈਂ ਜਬ ਕਾਮ ਸੇ ਲੌਟੂੰ ਤੋ ਥੋੜਾ ਬਨ ਸੰਵਰ ਕਰ ਤੁਮ,
ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਿਹ ਆ ਜਾਨਾਂ, ਮੇਰਾ ਹਰ ਗ਼ਮ ਭੁਲਾ ਦੇਨਾਂ।

ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਬਾਤਾਂ ਕਾ ਭੀ ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਕਿਸੀ ਨੇ

ਮੇਰੇ ਲੀਏ, ਮੇਰੀ ਤਕਦੀਰ ਬਨਾ ਦੀ ਜੈਸੇ,
ਕਿਸੀ ਤੂਫਾਨ ਮੇਂ, ਇਕ ਸ਼ਮੂਂ ਜਲਾ ਦੀ ਜੈਸੇ,
ਪਹਿਲੇ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਕੇ ਮੂੰਹ ਮਾਂਗੀਂ ਮੁਰਾਦੇਂ ਦੇ ਕਰ,
ਕਿਸੀ ਮੁਨਸਫ ਨੇ, ਸਜ਼ਾ-ਏ-ਮੌਤ ਸੁਨਾ ਦੀ ਜੈਸੇ।

ਐ ਮੁਸੱਵਰ!

ਐ ਮੁਸੱਵਰ!

ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਰੰਗ ਲੇ ਕਰ,

ਰੰਗਦਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੀ ਆਂਖ ਮੇਂ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਹੈ ਜੋ, ਵੋਹ ਆਸਮਾਨ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ।

ਕੁਛ ਖਾਕੀ ਰੰਗ ਭੀ ਹੈ ਦਿਲ ਮੇਂ, ਜਿਸ ਪਿਹ ਹਰ ਗੁਲਸ਼ਨ ਖਿਲਤਾ ਹੈ।

ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਤਸੱਵਰ ਸੇ, ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਰੰਗ ਲੇ ਕਰ, ਰੰਗਦਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਇਕ ਚਾਂਦ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਜੈਸਾ ਹੀ ਤੋ ਰੰਗ ਥਾ ਮੇਰੀ ਚਾਹਤ ਕਾ,

ਯਿਹ ਨਾਕਾਮੀ ਕੀ ਕਾਲਖ ਭੀ, ਕੁਛ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇਗੀ ਉਲਫ਼ਤ ਕਾ।

ਲੇ ਰੰਗ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯਾਦੋਂ ਸੇ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਰੰਗ ਲੇ ਕਰ, ਰੰਗਦਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਦਿਲਦਾਰ ਕੇ ਵਾਅਦੇ ਬਹੁਰੰਗੇ, ਜੋ ਆਜ ਤਲਕ ਭੀ ਮਨ ਮੇਂ ਹੈਂ,

ਵਾਅਦੋਂ ਕੀ ਪੀਂਘ ਕੇ ਸਬ ਕਤਰੇ, ਇਕ ਪੁੰਧਲੀ ਸੀ ਉਲਝਨ ਮੇਂ ਹੈਂ।

ਤੁਮ, ਪੁੰਧ ਕੀ ਗਰਦ ਮਿਟਾ ਕਰ, ਬਸ! ਇਕਰਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਰੰਗ ਲੇ ਕਰ, ਰੰਗਦਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਕੁਛ ਮਾਯੂਸੀ ਕੀ ਜ਼ਰਦੀ ਹੈ, ਕੁਛ ਖੂਨ-ਏ-ਤਮਨਾ ਕੀ ਲਾਲੀ,

ਉੱਮੀਦ ਕੀ ਹਰਿਆਵਲ ਮੇਂ ਕਭੀ, ਝੂਮੇਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਡਾਲੀ।

ਇਨ ਰੰਗੋਂ ਸੇ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਇਜ਼ਹਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਰੰਗ ਲੇ ਕਰ, ਰੰਗਦਾਰ ਬਨਾ ਦੇਨਾ।

ਬਾਤੋਂ

ਕਿਤਨੀ ਅਨਕਹੀ ਕਹਾਨੀਆਂ, ਕਿਤਨੀ ਅਨਬੋਲੀ ਸੀ ਬਾਤੋਂ,
ਕੋਈ ਲਾਖ ਛੁਪਾਨਾ ਚਾਹੇ ਭੀ, ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਬਯਾਂ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ।

ਯਿਹ ਚਿਹਰਾ ਦਿਲ ਕਾ ਦਰਪਨ ਹੈ, ਜੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ, ਵੋਹ ਚਿਹਰੇ ਪਿਹ,
ਜਬ ਤਕ ਯਿਹ ਦਿਲ ਸੇ ਮਿਟ ਨਾ ਸਕੇਂ, ਚਿਹਰੇ ਸੇ ਅਯਾਂ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ।

ਇਕ ਪਿਆਰ ਕੀ ਛੋਟੀ ਘੜੀਓਂ ਕੀ, ਵੋਹ ਲੰਬੀ ਲੰਬੀ ਸੀ ਬਾਤੋਂ,
ਕਭੀ ਦਿਲ ਕਾ ਸਹਾਰਾ ਬਨਤੀ ਹੈਂ, ਕਭੀ ਦੁਸ਼ਮਨ-ਏ-ਜਾਂ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਥੀ ਮਿਲ ਕਰ ਬਿਛੜ ਗਏ, ਵੋਹ ਭੂਲ ਗਏ, ਹਮ ਭੂਲ ਗਏ,
ਕਭੀ ਯੂੰ ਹੀ ਮੁਕਾਬਿਲ ਆ ਜਾਏਂ, ਯਿਹ ਫਿਰ ਸੇ ਜਵਾਂ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ।

ਤਲਵਾਰ ਕਾ ਘਾਓ ਤੋ ਮਿਟ ਜਾਏ, ਪਰ ਇਨਕਾ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਟਤਾ,
ਇਕ ਬਾਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਗ ਜਾਏਂ, ਉਮਰੋਂ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾਂ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ।

ਅਸ਼ਆਰ

ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤੂ ਨੇ ਬਨਾਇਆ, ਯਿਹ ਸਕੂੰ ਪਾ ਨਾ ਸਕਾ,
ਐ ਖੁਦਾ! ਯਿਹ ਖਤਾ ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ?

ਤੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੇ-ਵਫਾ ਹੂੰ, ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੂੰ,
ਕੌਨ ਬਤਲਾਏ! ਜਫਾ ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ।

ਤੁਮ ਕਰੋ ਤਰਕ-ਏ-ਮੁਹੱਬਤ, ਮੈਂ ਨਾ ਕੁਛ ਪਰਵਾ ਕਰੂੰ,
ਬੇ-ਰੁਖੀ ਕੀ ਯਿਹ ਅਦਾ, ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ?

ਤੁਮ ਪਿਹ ਭੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ, ਹਮ ਭੀ ਤੁਮ ਸੇ ਕਮ ਨਹੀਂ,
ਦੇਖੋ! ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਕਜ਼ਾ ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਖੁਦੀ ਕੇ ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਲੇ ਗਿਆ, ਰੱਬ ਸੇ ਕਹਾ,
“ਤੂ ਜਹਾਂ ਬੈਠਾ, ਜਗਹ ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ?”

“ਇਸ ਬੁਲੰਦੀ ਕੀ ਖੁਦੀ ਕਾ, ਮੈਂ ਤੋ ਕਾਇਲ ਹੋ ਗਿਆ,
ਅਬ ਕਿਆ ਫਰਕ ਇਸ ਮੇਂ, ਰਜ਼ਾ ਤੇਰੀ ਹੈ ਯਾ ਮੇਰੀ ਹੈ”।

ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ

ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ ਆਸ਼ਿਆਨੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਕਾਰਵਾਂ, ਰਾਹੋਂ ਮੇਂ ਲੁਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।

ਯਿਹ ਜਿਦ ਕੋ ਪੈਦਾ ਕਰੇਂ, 'ਮਰਜ਼ੀਆਂ' ਕੋ ਪੈਦਾ ਕਰੇਂ।
ਇਤਨੀ ਮੱਕਾਰ ਕਿ ਖੁਦ-ਗਰਜ਼ੀਆਂ ਕੋ ਪੈਦਾ ਕਰੇਂ।
ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਂਖ ਸੇ ਦਿਲਬਰ ਭੀ ਗਿਰਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।
ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ ਆਸ਼ਿਆਨੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।

ਦੂਰ-ਅੰਦੇਸ਼ੀ ਕੀ ਬੈਰਨ, ਅਪਨੇ ਸਾਏ ਕੀ ਭੀ ਦੁਸ਼ਮਨ,
ਗਮ ਕੇ ਕਾਂਟੇ ਬਿਖਰਾਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਲਸ਼ਨ ਗੁਲਸ਼ਨ।
ਪਲ ਮੇਂ, ਅਪਨੇ ਕੋ ਬੇਗਾਨਾ ਬਨਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।
ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ ਆਸ਼ਿਆਨੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।

ਇਨ੍ਹੀਂ ਸੇ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ, ਜ਼ਿੱਲਤੋਂ ਸੇ ਭਰ ਜਾਏ,
ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਤਮੰਨਾ ਭੀ ਜੈਸੇ ਮਰ ਜਾਏ।
ਉਮਰ ਭਰ ਰੇਂਗਤੇ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ,
ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ ਆਸ਼ਿਆਨੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।

ਸਾਜ਼-ਔ-ਸਾਮਾਨ ਬੰਟੇ ਦੇਖੇ ਤੋ ਰੋਨਾ ਆਇਆ,
ਦਿਲ ਔਰ ਜਾਨ ਬੰਟੇ ਦੇਖੇ ਤੋ ਰੋਨਾ ਆਇਆ।
ਯਿਹ ਤੋ ਪਿਆਰ ਕੇ ਵਾਅਦੇ ਭੀ ਭੁਲਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।
ਨਾ-ਸਮਝੀਆਂ ਆਸ਼ਿਆਨੇ ਕੋ ਮਿਟਾ ਦੇਤੀ ਹੈਂ।

ਹਮ ਕੈਸੇ ਸਕੂੰ ਪਾਏਂ!

ਹਮ ਕੈਸੇ ਸਕੂੰ ਪਾਏਂ, ਗਰਦਿਸ਼ ਮੇਂ ਸਿਤਾਰੇ ਹੈਂ,
ਜੀਵਨ ਕੇ ਹਸੀਂ ਲਮਹੇ, ਫੁਰਕਤ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਹੈਂ।

ਤੂ ਭੀ ਹੈ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ, ਮੈਂ ਭੀ ਹੂੰ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ,
(ਦੋ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਏਕ ਸਾਥ ਮਿਲ ਬੈਠੋਂ ਤੋ
ਵੇਹ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਤੇ।)

ਹੀਰੇ ਕੀ ਦੱਸਾਂ! ਤੇਰੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ,
ਤੇਰੇ ਰਾਂਝਣੇ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤੀਆਂ ਨੇ?
ਜਦੋਂ ਸਮੇਂ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਚੈਨ ਖੋਹਿਆ,
ਸਾਡੀ ਸਾਰ ਨਾ ਲਈ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਨੇ।
ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਦੇ ਸ਼ਿਕਰਿਆਂ ਡੀਕ ਲਾ ਕੇ,
ਰੀਝਾਂ ਭਰੀਆਂ ਭਰਾਈਆਂ ਪੀਤੀਆਂ ਨੇ,
ਚਿੱਤ ਚੇਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਗੱਲਾਂ,
ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤਕਦੀਰ ਨੇ ਕੀਤੀਆਂ ਨੇ।
ਰੁੱਤਾਂ ਭੌਂਦੀਆਂ ਤੇ ਵਰ੍ਹੇ ਰਹੇ ਗਿੜਦੇ,
'ਕੱਲੀਆਂ' 'ਕੱਲੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਉਡੀਕੀਆਂ ਨੇ,
'ਪ੍ਰੀਤਮ' ਰਾਹਾਂ 'ਚ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ ਬਹਿ ਕੇ,
ਸਹੀਆਂ ਉਹ, ਜੋ ਰੱਬ ਉਲੀਕੀਆਂ ਨੇ।

ਨਾਕਾਮ-ਲਕੀਰੇਂ ਹੀ, ਦਾਮਨ ਮੇਂ ਹਮਾਰੇ ਹੈਂ।

ਹਮ ਕੈਸੇ ਬਚਾ ਦੇਤੇ, ਉਸ ਡੂਬਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੋ!
(ਹਮ ਵਹੀਂ ਤੋ ਥੇ, ਜਬ ਵੇਹ ਆਸ਼ਿਕ-ਮਿਜ਼ਾਜ ਡੂਬਾ, ਲੇਕਿਨ)
ਹਮ ਖੁਦ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲ ਪਾਏਂ, ਦਰਿਯਾ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹੈਂ।

ਤੂਫਾਨ ਸੇ ਕਿਆ ਸ਼ਿਕਵਾ! ਉਸ ਕੀ ਭੀ ਜਵਾਨੀ ਹੈ!
ਵੇਹ ਡੂਬਤੇ ਹੈਂ, ਜਿਨ ਕੇ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਹਾਰੇ ਹੈਂ।

ਆਜ ਭੀ ਹੈ

ਤਾਰੋਂ ਭਰੀ ਯਿਹ ਨਸ਼ੀਲੀ ਸੀ ਰਾਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ,
ਜੋ ਪੂਰੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੀ, ਦਿਲ ਕੀ ਬਾਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ।

ਵੋਹ ਪੇੜ, ਜਿਸ ਕੇ ਤਲੇ ਹਮ ਪਨਾਹ ਲੇਤੇ ਥੇ,
ਖਿਜ਼ਾਂ-ਸੁਦਾ ਹੈ ਮਗਰ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ।

ਹੱਦ-ਏ-ਨਿਗਾਹ ਤਲਕ ਦੇਖਾ, ਤੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕੋ,
ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਮੇਂ ਸ਼ਬ-ਏ-ਵਾਕਿਆਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ।

ਜੋ ਸਾਥ ਲੇ ਕੇ ਚਲੀ ਅਰਮਾਂ, ਸ਼ਾਦੀਆਨੋਂ ਕੇ,
ਵਫ਼ਾ ਕੀ ਰਾਹ ਮੇਂ ਭਟਕੀ ਬਾਰਾਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ।

ਕਿ ਜੋ ਅਜ਼ਲ ਸੇ, ਗ਼ਮ ਸੇ ਨਿਜਾਤ ਪਾ ਨਾ ਸਕੀ,
ਕਜ਼ਾ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਬੇਬਸ ਹਯਾਤ ਆਜ ਭੀ ਹੈ।

ਫਲਸਫਾ

ਫਲਸਫਾ ਕਿਆ ਹੈ? ਫਲਸਫਾਦਾਂ ਕਿਆ ਹੈ?
ਵਾਅਸਤੋਂ ਮੇਂ, ਯਿਹ ਨੁਕਤਾ-ਏ-ਨਾਦਾਂ ਕਿਆ ਹੈ?
ਏਕ ਬਿਜਲੀ ਸੀ ਚਮਕ, ਅੰਧੇਰੋਂ ਕੋ ਚੀਰ ਸਕਤੀ ਹੈ,
ਮਗਰ ਕਹਾਂ ਹੈ ਵੋਹ ਬਾਦਲ? ਵੋਹ ਜਹਾਂ ਕਿਆ ਹੈ?

ਮੈਂ ਸਿਤਾਰੋਂ ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਝਾਂਕ ਆਇਆ ਹੂੰ,
ਕਹਿੰ ਪਿਹ ਉਸ ਕਾ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕਾ।
ਜੋ ਅੰਧੇਰੋਂ ਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇ ਲੀਏ ਮਿਟਾ ਦੇ,
ਕੋਈ ਭੀ ਐਸਾ ਚਿਰਾਗ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕਾ।